

rozsévač rozsievač

3

marec–březen
2019
ročník 88

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

» Proč a zač děkovat?

» Neurobíš si vyrezávanú modlu

» Rozhovor

JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nezobrazíš si Boha zpodobněním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí“ (Ex 20, 4).

90. výročí sboru BJB Ostrava

V neděli 18. 11. 2018 jsme si z Boží milosti mohli připomenout výročí našeho sboru, přesněji osamostatnění sboru. V říjnu 1928 se totiž sbor osamostatnil, do té doby byl stanicí vsetínského sboru. Měli jsme možnost vyslechnout vzpomínky a zamýšlení několika hostů, kazatelů, br. Karel Buba ml., br. Dobroslav Stehlík a br. Erik Poloha. Navštívili nás také zástupci sboru v Suchdole n. O, do r. 2001 byli stanicí ostravského sboru. Také jsme si připomněli začátky duchovní a misijní práce na Ostravsku. Vše začalo koncem roku 1921, kdy se do Ostravy přistěhovali manželé Pilařovi. Ferdinand Pilař padl v 1. světové válce jako voják rakouské armády do ruského zajetí. Zde se dostal do baptického sboru, uvěřil a byl pokřtěn na vyznání své víry. Taky zde poznal svoji nastávající manželku Kateřinu. Po příchodu do Moravské Ostravy nejprve navštěvovali adventistický sbor, ale nebyli spokojeni. Navázali proto kontakt s nejbližším baptis-

tickým sborem ve Vsetíně a tak začala misijní práce. Nejprve se konala modlitební shromáždění v bytě Pilařů. První shromáždění ostravské stanice se konalo 13. 1. 1924 za účasti 7 lidí. Dojízděli

sem sloužit také kazatel Zdráhal, bratr Ježek, Hůževka. V lednu 1926 sem přichází sloužit kazatel Josef Dvořák. V letech 1926 a 1927 proběhla stanová evangelizace. Bůh požehnal toto misijní úsilí a společenství rostlo. Tak se sbor mohl osamostatnit v říjnu 1928, v té době měl už 66 členů. Zazpomínali jsme na další kazatele, jejich službu, jejich obdarování a jejich manželky a rodiny. Připomněli jsme si některé další postavy z historie sboru (mnohé jsme asi opomenuli, ale Pán na ně pamatuje). Připomněli jsme si významné milníky sboru, místa, kde se sbor scházel, stavby modliteben, stanice Suchdol nad Odrou, Krnov, Lichnov, Frýdek-Místek, aj. Celkově nás toto ohlédnutí vedlo k vděčnosti za Boží milost, že jsme součástí církve Kristovy, kde

On působí svým Duchem a kde si povolává své služebníky a služebnice. Zamysleli jsme se i nad současným

Foto: Vzpomínky a zamýšlení...
br. Karel Buba ml.
br. Dobroslav Stehlík
a br. Erik Poloha

stavem a výhledem, kam směřujeme. Kéž bychom byli stále církvi misijně otevřenou, odvážnou ve víře a bojující na modlitbách tak, jako naši předkové ve víře.

„Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst“
(1 K 3, 6).

Jiří Marek,
kazatel BJB Ostrava

Obsah

90. výročí sboru BJB Ostrava.....	2
Budme na pozore.....	3
Druhé prikázanie.....	4
Deset velkých svobod	
Neurobiš si vyrezávanú modlu.....	5
Ten magnet je Pán Ježiš.....	7
Revúcke svedectvá.....	8
Bůh, který odpovídá na modlitbu.....	9
Copak je možné urážet Boha?	
Výroky osobnosti / Perlicky.....	10
Pribeh môjho uzdravenia/1	
Brat Pavol Kondač sa z Božej milosti dožíva 90 rokov.....	11
Neprátelství s mojí tchyní.....	12
Zač a proč děkovat?	
Krvavý mesiac.....	13
Volání o pomoc!	
Počátky a rozvoj práce sboru BJB ve Vysokém Mýtě.....	14
Slova o štěsti a spokojenosti.....	15
Komenského Mravoučné desatero	
Nová kniha	
Viditelné Slovo	
Spomienka na dobu totality – J. Olexa.....	16
Darujte 2 % „RODINE“ BJB!	
Recenzia knihy	17
Venujte 2 % – Chata v Račkovej doline	
Plánujete dovolenou u moře?.....	18
Rozloučení školy Dorkas	
Informace z jednání Výkonného výboru BJB 15.1.2019.....	19
Celostátní konference mládeže ČR	
Konference sester	
Redakčné oznamy	
Teresa Smith: Jednoho dne budu doma...20	

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Séf redaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jerská, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Ornošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická konцепcia časopisu: Ján Bogero
Jazyková a redakčná úprava: J. Chová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: roszievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výňatku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jednoho výňatku 1,50 €) + poštovné, vopredplatili majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Predplatné 430 Kč (cena jednoho výňatku 39,-Kč) +poštovné, vopredplatili majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €. SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888; ČR: Česká spořitelna Praha, čís. účtu: 6312309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsívač – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 3/2019: 11. 2. 2019

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Články prechádzajú posúdením Redakčnej rady.

Nie všetky články sú uverejnené.

Peter Oruš

Budme na pozore, aby sme neprijali klamivý názor, že modlárstvo pozostáva iba z kľačania pred viditeľnými objektmi uctievania, a preto sú kultúrní ludia mimo nebezpečenstvo.

Podstata modlárstva sú myšlienky o Bohu, ktoré Ho nie sú hodné. Modlár si jednoducho predstavuje veci o Bohu a správa sa, akoby boli pravdivé. (A.W.Tozer)

Prečo Boh nechcel, aby si ľudia vyhotovovali modly?

Pretože Ho nemôže nič vystihnúť a vyjadriť. On je živel, z ktorého povstali všetky živly, a akékoľvek vyobrazenie bude nedokonalé a nepresné.

A v neposlednom rade, Boh nechce byť reprezentovaný žiadnym objektom, pretože Jeho prítomnosť nemožno nikde vtesnať. Ani do celého vesmíru.

Akékoľvek vyobrazenie Boha by bola absolutne trápna fraška. Niečo ako ked' mačičku nakresli štvorročná dcérka. Môže to byť roztomilé, ale ako fotku do pasu vám to nikto nevezme. Ako Ježiš naplnil tento bod zákona?

Veľmi jednoducho. Tak, že prišiel. Jednoduchšie sa to už ani nedalo.

Pretože On bol Boh, bol zároveň aj najvernejším zobrazením Boha. Jediným zobrazením Boha, ktorému sme sa mohli ako ľudia klaňať s úctou, ktorá patrí jedine Bohu.

Budme na pozore

Akú platnosť má teda toto prikázanie v Novej zmluve? Boh sa nedá vtesnať do žiadneho predmetu ani do žiadneho priestoru. To platí stále. Ale vieme, že Božia prítomnosť bola zosobnená pre nás ľudí v Ježišovi.

Ak chceme vstúpiť do Božej prítomnosti, musíme ísť za Ježišom. V období Staré zmluvy to boli očistné rituály a obete, ktoré ľuďom zabezpečovali Božiu blízkosť a odpustenie. Dnes je to všetko prítomné v Ježišovi. Kde sa teda najviac prehrejeme proti tomuto zákonom?

Ked' si myslíme, že Boh sa priznáva iba k určitému druhom chvál alebo iba k určitým modlitbám a určite sú to tie, ktoré sa modlíme vlastnými slovami, a nie tie naučené.

Alebo ked' si myslíme, že Božia prítomnosť sa obmedzuje na naše zhromaždenie a prípadne na miesta, kde chodíme my, ale sme presvedčení, že Boh nechodi ku katolíkom alebo k evanjelikom.

Ked' si myslíme, že Boh je taký malý, že by sa mohol obmedziť na nejaký malý priesitor. Ked' si myslíme, že vieme predpokladať a predpovedať, kde Boh je a kde nie je. Paradoxom je, že Boh je taký veľký, že presahuje svojou existenciou celý vesmír, ale zároveň sa z mestí aj do Tvojho srdca, ak tam pustí Ježiša. Pretože Ježiš robí našu dušu nekonečnou.

A do nekonečnej duše sa z mestí aj nekonečný Boh.

Deset velkých svobod

Veril som vplyvu iných ľudí,
peniazom, hviezdam, verejnej mienke...
Teraz som otrokom vlastného strachu
a vlastných žiadostí
a žijem medzi ľudmi, ktorí sú na tom takisto.
Toto otroctvo je stále horšie a horšie.

Zaslúžili sme si, Pane,
aby si nás nechal zahynúť
v našej neslobode
a aby sme Ťa stratili naveky.
Nedokážeme si sami pomôcť, Pane;
bud k nám milostivý
a daj, nech sme opäť slobodní.

Druhé přikázání

Starozákonné texty:

„Ja som Pán, tvoj Boh, neurobiš si modlu
ani nijakú podobu toho, čo je hore na
nebi, dolu na zemi alebo vo vode pod
zemou!“ (Ex 20, 4)

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nezobrazíš si
Boha zpodobněním ničeho, co je nahoře
na nebi, dole na zemi nebo ve vodách
pod zemí“ (Ex 20, 4).

Novozákonné texty:

Kedže sme teda rod Boží, nesmieme si
myslieť, že božstvo je podobné zlatu
alebo striebru, alebo kameňu, dielu
ľudského umenia a dôvtipu (Sk 17, 29).

Jsme-li tedy Božími dětmi, nemůžeme si
myslet, že božstvo se podobá něčemu,
co bylo vyrobeno ze zlata, stříbra nebo
z kamene lidskou zručností a důmyslem
(Sk 17, 29).

**JA SOM Pán, tvoj Boh,
nebudeš mat' iných
bohov!**

Nemusíš mať strach!
Ani pred mocou hviezd –
ani pred mocou človeka –
ani o svoje peniaze sa nemusíš báť –
ani o to, čo ta teší, čo ti robí radost.
Ak však venuješ svoje srdce týmto veciam,
staneš sa otrokom.
Ja, všemohúci Boh,
chcem byť tvojím pomocníkom.
Drž sa mňa a budeš slobodný.

Chcel si, Pane, aby som bol slobodný.
Ja som však premárnil slobodu,
ktorú si mi dal.
Stále som veril niečomu viac ako Tebe.
Veril svojej vlastnej sile.

Nebudeš si mne zpodobňovať!

Nemusíš si o mně nechat nic namlouvat, ani od kazatelů sekty, ani od apoštola světového názoru ani od věčných zlepšovatelů světa, ani od bezohledných sobců. Ti všichni si utvářejí falešnou představu o Bohu, o světě, o sobě samých. Já, všemohoucí Boh, chci být tvým učitelem. Drž se mého Slova, mé Slovo je Pravda. Chtěl jsi mi ukázat pravdu, Pane, já jsem však nedbal na tvé Slovo, jež jsi mi dal. Vždy jsem něco považoval za věrohodnější, než jsi Ty: své vlastní pochybnosti a předsudky, pošetilé řeči, které jsem slyšel na ulici, krvavé nauky diktátorů své doby. Nyní jsem tak zmaten, že už nevím, co je pravda a co ne. A žiji mezi lidmi, kteří jsou na tom právě tak. A tento zmatek je stále větší! Zasloužili jsme si, Pane, že nás necháváš hynout v našem sebeklamu a že Tě ztrácíme naveky. Neumíme si sami pomoci, Pane, budu nám opět milostiv a dej nám opět poznat Pravdu!

Co s tím dnes?

První a druhé
přikázání:

**„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít
jiného Boha mimo mne.
Neuděláš si modlu.“**

Čeho se bojím víc než Pána Boha?

Neúspěch - budoucnost - býdy - utrpení - války - stáří - nemoci - smrti?

Zapřel jsem někdy ze strachu před lidmi svou víru?

Stavěl jsem lidský úsudek nad Boží Pravdu?

Miloval jsem Pána Boha nade všecko?

Bylo mi snad milejší moje zaměstnání, vlastnictví, byt, peníze, kariéra?

Jsem něčím poután?

Zbožňuji lidi? Je mi rodina nebo nějaký člověk vším a nemohu bez něho být?

První místo v mém srdci by měl zaujmít Pán Bůh.

Má v mém srdci první místo Pán Bůh nebo člověk?

Nemohu zapomenout na nějakou ztrátu ve svém životě (člověk, domov, jméno)?

Nač spoléhám? Na svoji zdatnost, na dobré známé, na svou slušnost a zbožnost, na své obrácení?

Neztratil jsem důvěru a lásku k Bohu, když mne nechal zdánlivě bez pomoci?

Neurobiš si vyrezávanú modlu

Toto prikázanie úzko súvisí s prvým prikázaním: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“, preto toto prikázanie niektoré cirkev (napríklad rímskokatolícka a evanjelická a.v.) vypúšťajú a chápou ho ako komentár, ako rozvinutie prvého prikázania. Druhé prikázanie, rovnako ako všetky ostatné, je nerozlučne späť s prvým prikázaním, ale nespĺňa s ním. Toto prikázanie, ako to dokazuje literárny rozbор a potvrdzujú aj vykopávky, je veľmi starého pôvodu a malo svoj samostatný význam (nebolo len vysvetlením). Tento význam sa nám do značnej miery stratí, ak ho spojíme s prvým prikázaním. V druhom prikázaní totiž nejde len o spodobovanie iných bohov (modiel), o ktorých hovorí prvé prikázanie, ale priamo o vytváranie podoby Hospodína (Dt 4,15 nn).

Čo prikázanie nezakazuje:

Zvláštny význam tohto prikázania vyplýva z kontextu biblickej teológie. Zákaz obrazov je v centre starozákonnej viery a odlišuje biblickú vieru od väčšiny ostatných náboženstiev. Izraelský národ sa od ostatných národov vo svojom okolí líšil vierou v jediného Boha a navonok tým, že nemali žiadne obrazy a sochy svojho Boha ani iných bohov. To vytváralo ostre reakcie zo strany pohanského okolia, považovali ich za ateistov, nevercov.

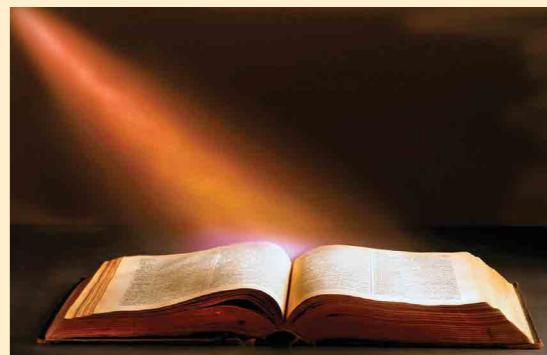
Čo toto druhé prikázanie zakazuje a čo nie?

Je treba však pripomenúť, že zákaz zobrazovania Boha, obsiahnutý v druhom prikázaní, nie je základom pre čisto duchovné, abstraktné chápanie Boha. Desatoru nejde o abstraktnú, zduchovnenú predstavu Boha, o nejaký hmlistý filozofický, teoretický koncept, o „čistý pojmom“, o ideu oslobodenia od hmoty. Na jeho začiatku sa Boh predstavuje len ako konkrétna osoba, ktorá konkrétnie zasahuje do dejín. V plnom znení druhého prikázania sa o Bohu nehovorí abstraktne a všeobecne, ale so zaujatím a vášnivo. Je to vášnivý (žiarlivý) Boh, ktorý trestá, ale ktorý sa aj zmilováva. Celé Písma hovorí o Bohu veľmi názorne a živo. Zákaz spodobovania nechce viesť k predstave Hospodína ako duchovnej sile v protiklade k všetkému pozemskému, ako ducha, ktorý sa drží v aristokraticej vzdialnosti od zmyslového sveta. Hospodín je Stvoriteľ. Všetko je Jeho dieľo, ku ktorému sa priznáva a ku ktorému sa skláňa. Človek by Ho nepoznal, keby sa mu Boh nejavil aj zreteľným zmyslovým spôsobom (oblakový a ohnivý stíp, truhla zmluvy, vtelenie v Pána Ježišovi Kristovi). V tomto teste teda nie je vyslovený zákaz názornej, konkretizujúcej reči a predstavy o Bohu. Nie je to všeobecná

výzva k obrazoborectvu, k nedôvere, alebo až zákazu akéhokoľvek výtvarného či sochárskeho umenia. Takéto výklady nevystihujú skutočný zámer Desatora.

Ochrana pred náporom obrazov

Prikázanie nezakazuje obrazy a výtvarné umenie paušálne, ale vytváranie obrazov kultických, teda náboženské alebo ideologické glorifikovanie obrazov a spodenin. „Nebudeš sa im klaňať, ani im slúžiť.“ Zákaz sa týka zneužitia, a nie akéhokoľvek použitia výtvarného umenia. Nejde tu o zachovávanie nejakej liturgickej zvláštnosti Izraela, ale o dôkaz viery v jeho chápaniu sveta, Boha a človeka. Tieto tri aspekty sa odražajú v druhom prikázaní.

jadro je odlišné chápanie sveta a Boha a ich vzťahu, odlišný svetonázar.

Aký význam má tento aspekt druhého prikázania v súčasnosti? Má nejaký význam?

Tento aspekt druhého prikázania nado búda veľmi aktuálny význam aj v súčasnosti. Mnohé „nové“ populárne metódy alternatívnej medicíny (akupunktúra, homeopatia) a alternatívny životný štýl (jóga, feng ſuej) majú korene vo východných filozofiach a náboženstvách, kde Boh je chápány ako súčasť sveta. Po období racionalizmu 20. storočia opäť nadobúdajú veľký význam rôzne predmety (kamene, talizmany, sošky, obrazy), ktorými ľudia prikladajú nadprirodzený význam, ožívajú sa neopohanstvo (uctievanie predkresťanských bohov).

Pri dodržiavaní druhého prikázania teda nejde a nejde len o nejakú inováciu, zlepšenie kultu, ale o základné rozhodovanie viery, vyjadrenie faktu, že Boh nie je nijakým spôsobom súčasťou stvoreného sveta, je mimo neho, nezávislý od neho, je jeho Stvoriteľom a suverénym vládcom.

Chápanie Boha

Ako vidíme, chápanie sveta je vlastne úzko spojené s chápáním Boha, čo tvorí ďalšiu dimenziu (rozmer) druhého prikázania.

Vytváranie obrazov a sôch božstva nevyplýva z nedostatku zbožnosti, ale naopak z príliš horlivej zbožnosti zameranej nesprávnym smerom. Už na púti, keď bol Mojžiš po dosky Desatora, ľud zapochyboval a požiadal Árona, aby im vytvoril hmatateľného boha – zlaté telo. Na jeho vytvorenie veľa obetovali. Okrem býka uctievali Izraeliti neskôr aj medeného hada, ktorého urobil kedysi sám Mojžiš, aj drevené stĺpy a kamenné pamätníky bývalých Božích činov (ašery a maséby).

Aj v niektorých kresťanských cirkvach sa rozmožlo uctievanie rôznych predmetov (sôch svätcov, reliktov, krížov, obrazov), a to najmä u tých, ktoré nemajú vylečené druhé prikázanie ako zvláštne prikázanie. Pri týchto uctievaniach predmetov často nájdeme aj snahy o manipuláciu s Bohom.

Kde je hranica medzi zobrazením nejakej udalosti z Písma alebo pripomenutím Božieho činu a porušovaním druhého prikázania?

(Môžeme mať obrazy a sochy, ak nám pripomínajú Božie spasiteľné skutky, ak nám nedovolia zabudnúť na niektorú udalosť z dejín spásy, ale nesmieme sa k samotnému predmetu správať s nejakou neobyčajnou úctou).

Väčším nebezpečenstvom než hmotné obrazy a sochy sú pre nás, vystrajúcich a žijúcich v protestantskej evanjelikálnej tradícii, nehmotné falošné obrazy Boha a teologické konštrukcie, ktoré si vytváraeme vo svojej mysli. Boh je vždy väčší než akákoľvek naša nádherná a prepracovaná úvaha, učenie a názor o Nom.

Ktoré nehmotné obrazy Boha sú pre nás nebezpečné?

(Jednostranné obrazy Boha, zdôrazňujúce len jednu alebo len niektoré z Jeho vlastností – napr. Boh je láska – môže viest k benevolencii, liberalizmu, alebo ak zdôrazňujeme, že Boh je spravodlivý, môže to viest k zákonnéctiu. My sme si vytvorili z Boha dobráka, ktorý všetko prehliadne, ved' je láska, a pritom práve v dnešnom prikázaní sa predstavuje aj ako Boh žiarlivý, ktorý trestá neprávost otcov na synoch. Modlou sa nám môže stať nás kostol, spevnič, zbor, poriadok zhromaždení, naše náboženstvo.)

Zvrchovaného Boha nevlastní žiadna cirkev, žiadna inštitúcia, žiadna teológia, žiadny smer, hnutie, človek, aj keď sa niektorí ľudia, niektoré cirkev a smery tak tvária. Neexistujú žiadne spoľahlivé prostriedky, ako Bohom manipulovať a Ním disponovať. Zjavuje sa človeku, len keď sám chce, a zostáva i pri tom Bohom skrytým.

Chápanie človeka – Zákaz obrazov a ich uctievania je rozhodujúci aj vo vzťahu k iným ľuďom.

Aj človek totiž patrí do množiny objektov na zemi, ktorých obraz si nemáme uctievať. Existuje vytváranie obrazov, ktorého sa my ľudia dopúšťame voči svojim blíznym. Vytvárame si ich obraz, pokúšame sa ich „zachytiť“, „uchopit“ pre seba a pre nich definovať, čo vlastne sú. Nie je to možné odmietnuť všeobecne, lebo je prirodzené, že si vytvárame predstavy o sebe a o druhých ľudoch. Zlé je to až vtedy, keď sa im „klaniame a uctievame ich“, keď ľudí podrobujeme svojim konceptom a manipulujeme nimi pre svoje zámery. Je to napríklad hrozivý každodenňý tlak reklamy s jej zvodenými obrazmi, ktoré sa nám snažia vnútiť nejaký žiaduci obraz o človeku, o nás samých.

Do tejto kapitoly patrí aj vytváranie obrazov tzv. mediálnych celebrit z rôznych reality show a iných show, ktoré potom ľudia nejaký čas uctievajú. Herci, speváci, športovci sa stávajú modlami modernej

doby a ľudia uctievajú moderným spôsobom ich obrazy.

Aj v našich vzťahoch si my sami robíme obraz o ľudoch okolo seba, už vieme, čo sú zač, máme svoju predstavu, predsudok, disponujeme nimi. Reálny človek často veľmi ľažko naruší obraz, ktorý máme oňom vytvorený (napr. ak máme názor, že Rómovia sú zlodjeji, poctivý Róm si ľažko nájde k nám cestu, lebo už ho máme zaškatuľovaného). Takéto obrazy uzavárajú ľudom cestu k sebe navzájom, zužujú slobodu medzi ľuďmi, rovnako ako fetišizované teologicke obrazy Boha deformujú v našich očiach Jeho slobodu.

Konkretizácia Boha

To, že nám druhé prikázanie zakazuje robiť si obrazy božstiev aj Boha samotného a uctievať ich, však neznamená, že si vôbec nemôžeme Boha konkretizovať. Boh nie je konkrétny tak, ako si to predstavovali susedia Izraela a predstavujú si aj dnes mnohí ľudia. Nie je hmatateľný v „posvätných predmetoch“. V biblickom zmysle je Boh postihnutelný len vtedy, keď sa slobodne dáva vo svojej láske, vo svojom súde a vo svojej zvrchovanej milosti.

Jedinečne sa Pán Boh konkretizoval v osobe Pána Ježiša Krista. V príbehu Jeho vtelenia, v Jeho vstupe do všedného ľudského sveta, v Jeho živote a utrpení a v Jeho slovách môžeme vidieť pravý obraz pravého Boha. Iný obraz už nepotrebuje. Jedný legítimný „obraz Boží“ sa má hľadať v Pánovi Ježišovi. V Kristovi poznávame Boha, aký je. Poznávame, ako zmyšľa a ako milostivo s nami koná, nie však, ako vyzerá. Zobrazíť sa dá len Kristova ľudská, nikdy nie božská stránka. Pán Boh aj v Kristu zostáva úplne iný, než ako by si Ho človek predstavil.

Ebeling (teológ) zhral druhé prikázanie veľmi výstižne: „Najhoršou formou prekrývajú obraz toho pravého? Druhé prikázanie vydáva človeka na milosť a nemilosť Bohu. Najčistejšou bohoslužbou je veriť, že Boh je prítomný v blíznom, brat' ho väzne ako obraz Boží, ako Božieho zástupcu a na ňom konkretizovať úctu, lásku a dôveru, ktorú sme povinni vzdávať Bohu.

Božie milosrdenstvo a hnev

Druhé prikázanie je po štvrtom najdlhšie v Desatore, lebo je k nemu pripojené zdôvodnenie a výstraha: „Lebo ja som Hosподin, tvor Boh, Boh horliaci, ktorý trestám neprávost otcov na synoch, do tretieho a štvrtého pokolenia tých, ktorí ma nenávidia, a preukazujem milosť tisicom, ktorí ma milujú a zachovávajú moje prikázania.“

Boh sa nám v závere tohto prikázania predstavuje ako „horliaci“, „vášnivý“, „žiarlivý“ Boh. Žiarlivý tu však neznamená ľudskú žiarlosť v negatívnom zmysle. Všetky tieto preklady originálneho výrazu nám predstavujú Boha ako niekoho, kto

je bytosťne zainteresovaný na údele človeka, kto človeka väsnivo, žiarivo miluje. To sa veľmi líši od predstavy, akú mala o Bohu grécka antika, ako o dokonalom, nepohnuteľnom bytí bez väsni, ktorého sa údel druhých bytosťí nedotýka a ani sa ho nemôže dotknúť. Biblického Boha sa údel Jeho stvorenia týka, nie je mu ľahostajný.

Z tejto Božej charakteristiky potom logicky vyplýva výstraha, ktorá nasleduje. Boh trestá vinu otcov na synoch do tretieho a štvrtého pokolenia. Boží hnev postihne tých, ktorí Boha nenávidia, teda konajú vedome a odhodlane proti Nem.

To poukazuje na veľkú zodpovednosť, ktorú my ľudia máme. Činy našich predkov majú svoje dôsledky pre nás dnes a naše činy, a najmä zločiny majú následky pre život budúcich generácií. (Jasný príklad toho je ekologická kríza.)

Nesieme zodpovednosť pred Bohom aj pred budúcimi generáciami ako jednotlivci, rodiny, národy, ako ľudstvo.

Posledným cieľom prikázania však nie je nás zdeptať, ale povzbudiť.

Aj v tejto výstrahе môžeme vidieť Božiu milosť. Čísla tu nie sú rovnaké medzi súdom a milosťou, ale naznačujú zreteľnú nerovnováhu štyroch ku tisícom v prospech Božieho milosrdenstva.

Kým Božiemu hnevom môžeme vidieť koniec, Božie milosrdenstvo je nekonečné. Srdece žiarivo milujúceho Hospodina nebie pre chladné právnické odsúdenie, ale pre spásu, pre znovužískanie slobody.

Dôraz je tu práve na konci, na „tisícoch“. My ľudia sme si však pohotovo, aj na základe týchto slov o „žiarlivom“ Bohu, vymysleli obraz Boha pomsty a prenášali na Noho svoju ľudskú žiarlosť. Tým sme však opäť a najhorším možným spôsobom vytvárali obraz Boha, ktorý tvár živého Boha len zakryva.

Ktoré nami vytvorené obrazy Boha nám prekrývajú obraz toho pravého?

Druhé prikázanie vydáva človeka na milosť a nemilosť Bohu. Človek si nemôže Boha nijako pridržať, záleží len a len na Bohu, ako a kedy a či vôbec sa k človeku prizná.

Ale tento Boh je milosrdný a miluje všetkých, ktorí Ho milujú.

Spracoval: Ján Szöllős

Použitá literatúra:

- Bády, J. (1999). Dekalog. Bratislava (vlastný náklad).
- Bády, J. a kol. (2001). Dekalog na prahu 21. storočia. Bratislava (EBF UK)
- Dialog nebe s zemí. (bez identifikačných údajov)
- Lochman, J.M. (1994). Desatero. Směrovky ke svobodě. Praha (Kalich)
- kol. (1991). Słownik biblijké teologie. Rím (Velehrad - kresťanská akademie)
- kol. (1996). Nový biblický slovník. Praha (Návrat domů)
- Novotný A. (1956). Biblický slovník. Praha (Kalich)
- Výklady ke starému zákonu. I. časť Zákon. Česká biblická spoločnosť, Praha 1991

Ten magnet je Pán Ježíš

Narodila jsem se do rodiny věřících rodiců jako prvorozená dcera. O tři roky později přišla na svět moje sestra. Od raného dětství jsem v církvi navštěvovala besídku, která mě coby malého človíčka naplnovala. Jednoho léta vyjela celá besídka na chatu na Vysočině, psal se rok 1973.

Jaké téma jsme zrovna probírali, to si už nepamatuj, ale jednou večer se vedoucí zeptala: „Co kdyby právě teď přišel Pán Ježíš, kam byste šli?“

A tuto otázkou doplnila praktickou ukázkou – v ruce držela magnet a na papíře trošku kovových pilin a na druhém papíře byly malé dřevěné špalíčky.

Vysvětila nám, že ten magnet je Pán Ježíš a piliny jsou lidé, kteří Mu už patří a ty špalíčky to jsou ti, kteří jsou nevěřící. Ten večer jsem měla plnou hlavu otazníků. Ale nejdůležitější bylo, že jsem na tomtoto pobytu odevzdala svůj život Pánu Ježíši Kristu. Pamatuj si tu prožitou radost a radost „andělů“ v podobě hudby, která zněla okolím. Hudbu jsem slyšela jen do večera, pak jsem už nikdy nic takového nezažila.

Mezitím jsem se vyučila fotografkou a začala pracovat. Okolo 20 let jsem prošla těžkým obdobím, protože jsem skoro celý rok ležela na plastické chirurgii a prodlávala různé zádky a operace. Nebylo to příjemný čas, ale na druhé straně jsem pocitovala celou tu dobu intenzitu Boží lásky a ujištění, že všechno bude zase dobré. A také sílu modlitby mojí rodiny, blízkých přátel, sester a bratrů z mého domovského sboru.

To byla velmi cenná zkušenosť. V době po nemoci jsem se seznámila s nevěřícím mužem, který mě zaujal svým přistupem ke mně samotné, jak dobré se postavil k mému zdravotnímu postižení i tím, jak přidal mou víru a víru mé rodiny.

Brzy jsem se zařadila mezi ty, kteří otevřívali dveře, zvedali telefony, varili čaje a kávu a pomáhali, kde se dalo. V TWR se mi moc líbilo, tehdejšího ředitele Aleše Bartoška jsem znala už roky a postupně jsem se seznámila s celým kolektivem. A tak to šlo pár měsíců... a poté, jako blesk z čistého nebe přišel dotaz, zda bych nechtěla do rádia nastoupit jako zaměst-

naneč. Z jedné strany jsem měla velikou radost, ale z druhé taky velké obavy, jak zvládnou práci asistentky. Já, která uměla akorát tak poslat e-mail... Nikdy, ani v nejmenším by mě nenapadlo, že bych pracovala v této oblasti, v misii.

Ale vzala jsem to jako Boží nabídku, a tak mi nastala další životní etapa. Začátky byly trochu těžké, ale s pomocí Boží a mých přátelských spolupracovníků jsem se postupně zapracovala a plnila další a další nové úkoly. Dnes jsem na tomto

místě sedmý rok, je to až neuvěřitelné! Moje náplň práce je různorodá, mám na starosti obsazování směn moderátorů, pří modlitební dopisy, různá hlášení

Kríž se stal dveřmi do nebe.

Jezíř tedy opět řekl: „Amen, amen, pravím vám, já jsem dveře pro ovce.“ Jan 10:7

týkající se pořadů a celkového vysílání, částečně se starám o web, chodím na poštu, ale také se starám o hosty. A s tím je spojené i občerstvení a chystání noclechů v ubytovnách a následné prání a další povinnosti. Mám to tu moc ráda, žádný den není stejný, práce je pro mne radostí a zároveň jsem naplněná vděčností, že mohu být užitečná v mnoha oblastech této služby. Ale na prvním místě je to pro mne služba Bohu, služba pro Něho.

Moji práci vystihuje tento verš: „**Kdo slouží, ať to ční ze sily, kterou dává Bůh – tak aby se dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista**“ (1 Pt 4, 11).

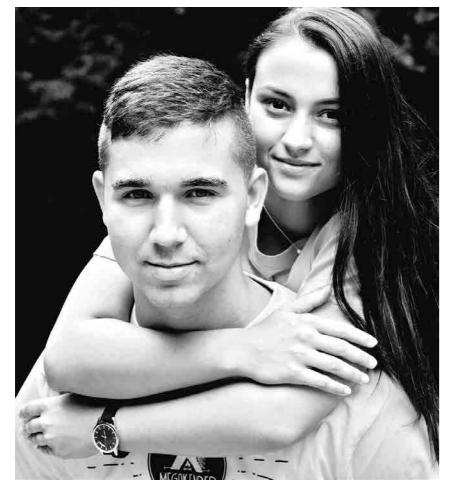
Hanka Žihová

Revúcke svedectvá

V mojom živote nebolo nikdy obdobie, kedy by v ňom nefiguroval Boh.

Neviem si preto predstaviť, aké to je – nepoznať Boha od malička, nemyslieť na to, že tu niekde je, a nemať odpoveď na otázku, či patrím Ježišovi. Je niečo úplne iné byť na druhej strane, nepoznať Boha od malička, nebrať Ho do úvahy pre svoj život, a predsa Ho nakoniec nájsť a akoby zázrakom spoznávať a meniť sa na kresťana. Som za nich vďačná, som vďačná, že si ich Ježiš našiel.

Jakub Tamáš

Mám 16 rokov. Pochádzam z Revúcej a tu aj bývam. Chodím na gymnázium a hrávam aktívne futbal. Keď som mal 14 rokov, spoznal som Soničku Bodnárovú. Začínil som sa do nej a trávila to dodnes. Ako prvá mi začala rozprávať o Bohu a Ježišovi. Ako malý som bol pokrstený, ale moji rodičia mi o Bohu nikdy nič nepovedali. Na Vianoce sme do kostola chodili, ale vobec sa mi tam nepáčilo, okrem organu som nič nepočul a slová farárky som nerozumel.

Môj starý bol veriaci a chodil do kostola. Snažil sa nám, keď bola príležitosť, niečo o Bohu povedať, ale nepočúvali sme. Kresťanstvu som sa smial a nikdy som sa o tom s nikým nerozprával. Po čase sme sa so Soničkou rozišli. Rozhodol som sa, že spravím čokoľvek, aby som ju získal späť. Raz, keď sme boli vonku, mi povedala, že nechce chodiť s niekým, kto neverí tomu, čomu ona.

Vtedy som sa začal o kresťanstvo zaujímať, vela sa jej pytať, ale bolo to iba kvôli tomu, aby som ju získal späť. Mesiac potom, čo sme sa rozišli, som mal venček. Ked Sonička videla, že som smutný a nič

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Ján 3, 16).

iba Boh nás môže urobiť naozaj štastnými. Odvtedy ma Richard N. vedie cestou viery a učí ma, ako slúžiť Bohu. Preto som teraz v zime pomáhal organizovať tábor aj ja a bolo to super. Často som spadol, zabudol, nechcelo sa mi ísť k Bohu, ale vždy som našiel cestu späť. Myslím si, že nie sme dokonalí, sme iba obyčajní hriešní, ktorí potrebujú Božiu milosť každý deň. Neviem ešte o Bohu vela, vela veci ešte nepoznám, ešte som toho vela nezažil, ale viem, že chceme a potrebujeť Boha vo svojom živote.

Laci Gunár

Volám sa Laci. Pochádzam z Revúcej, mám 17 rokov a chcel by som vám povedať niečo o sebe a o tom, ako sa mení môj život. Odkedy sa ma Boh dotkol na tábore, ktorý sa konal v auguste na Muránskej Zdychave, tak sa môj život a životný štýl mení k lepšiemu. Veľmi ma dojalo, keď ma jeden z vedúcich zastavil, prehovoril mi do duše a chcel sa za mňa modliť. Odvtedy som si uvedomil, že treba začať počúvať. Začal som byť citlivý na svoje hriechy a hrievne zvyky, začal som si uvedomovať svoje činy, ktoré som si neuvedomoval, a začal som konáť iba dobré skutky. Čím viac času prešlo od tábora, tým viac som si uvedomoval, že Boh mi chce dať novú šancu na život v Božom svete. Najviac ma posúvajú moji kresťanskí priatelia, v ktorých mám vzor a náhradných rodičov. Som vďačný za všetko, čo sa stalo v mojom živote od augusta, a moju túžbu je viac poznáť Ježiša Krista.

Sonička Bodnárová

Vždy som vedela a verila, že nie je náhoda, že sme tu. Všetko okolo mi pripadá také dokonalé. Vesmír, Zem, stromy, rastliny, dokonalé systémy, kolobeh vody a samozrejme človek a jeho organizmus. Ak obyčajná kniha alebo stroj musí mať svojho spisovateľa alebo tvorca, o čo viac to platí pri zložitejších veciach vo vesmíre.

Vždy som verila, že vesmír musí mať svojho Umelca. Ale kto to je? Odpoveď na túto otázku som našla na mládežníckom tábore na Muránskej Zdychave, keď som oslávila svoje šestnásťte narodeniny. Na tábore sme sa rozprávali o tom, aký vplyv na naše životy majú naši priatelia. Počula som aj o slovách Ježiša Krista a bola som Ním oslovená. Uvedomila som si, že keď mi Boh ponúka priateľstvo, nie je to preto, že by ma potreboval, ale preto, lebo Ho potrebujem ja. Vtedy som sa rozhodla odovzdať svoj život

Ježišovi Kristovi. Keď som to urobila, zažila som Boží dotyk, zažila som neskutočné pocit. Plakala som ako malá, keď som si uvedomila, ako veľmi potrebujem milosť a Boh mi ju ponúka s otvorenou náručou. Od toho dňa som začala spoznávať, o čom je kresťanstvo a kto je Ježiš Kristus. Začala som využívať svoj čas zmysluplnnejšie, lebo som si uvedomila, aký je vzácný. Začala som si čítať Biblia a prvýkrát som sa modlila vlastnými slovami. Takú plnosť a šťastie som nikdy nezažívala. Som šťastná, dokonca aj keď mám tažké dni.

Aj keď som sa musela mnohých vecí vziať, byť kresťankou neznamená, že o niečo prídem. Je pravda, že život bude tažší, plný skúšok a neprijemných situácií, ale zároveň bude krajský, vzrušujúcejší, plný prekvapení, zázrakov a nečakaných vecí. Naučila som sa, že tie najlepšie veci robí Boh tým najnečakávanejším spôsobom. Rozhodla som sa Ježiša nasledovať a učím sa milovať ľudí, najviac ako viem, dokonca aj svojich nepriateľov. Som vďačná mojim sestrám za to, že ma vždy vypočuli a že mi rozprávali o Panovi. Som vďačná aj Saške Hazlingerovej za to, že mi ukazuje, aký krásny a hlboký vzťah sa dá vybudovať s Bohom.

A najviac som vďačná za maminku a ocku, že ma učili slobodne sa rozhodovať a bráť zodpovednosť za svoje rozhodnutia.

Pripravila Ráčel Orvošová

Bůh, který odpovídá na modlitbu

Nebojte se prosiť Boha o velké věci! Cokoli menšího zneuctí toho Jediného, jenž nám dal úžasná zaslíbení. Když nás zahrne svým požehnáním, chválíme Ho celým srdcem. Ale při těch příležitostech, když nám Pán Bůh šeptá: „Jdi! Vstaň a udělej to, co jsem ti ukázal,“ nezapomeňte, že mnohé z Jeho nej lascavějších odpovědí na modlitbu předpokládají, že k dosažení cíle budeme spolupracovat. Představte si, že se probudíte uprostřed noci, protože slyšíte, že se k vám někdo snáší vniknout. Ležíte ztuhlí strachem, pomalu si vzpomenete, že telefon je přímo u vaší postele a že můžete volat „911“, pokud se tak rozhodnete. Nicméně, abyste dostali pomoc, musíte zvednout telefon. Podobně jako na této lince, máme stálý přístup k Bohu, ale naše přímá linka k trůnu milosti nám jen málo pomůže, pokud ji nepoužijeme. V celé Bibli vidíme, jaká vítězství byla vyhrána a negativní okolnosti byly přemoženy, když se muž nebo žena v rozhodujícím okamžiku modlili. Mohli bychom vybrat ze stovek takových situací, ale žalmista David nabízí typický příklad: „Vyslyš má slova, Hospodine, všimni si mého úpění! Pozornost mi věnuj, když o pomoc volám, můj Králi a můj Bože, k tobě se modlím!“ (Ž 5, 2–3). Všimněte si, jak Davida modlitba začíná, když žádá Pána Boha: „Slyš mé volání o pomoc.“ Je to zoulalá prosba, nikoliv pokojná modlitba, protože David bojoval s nepřáteli. A pokud měl přežít jejich útoky, potřeboval pomoc z nebe. Neměl žádný „plán B“, proto říká: „můj Králi a můj Bože“, prosí Pána, pro

Copak je možné urážet Boha?

Jako děti jsme s rodiči prošli mnoho zámků a hradů. V těchto starých objektech mě nejvíce fascinovaly obrazy a vadilo mi, že některé prohlídky prostor probíhaly moc rychle na to, abych si je stačila dostatečně prostudoval. Prohlíželi jsme také zámecké kaple, kde visely nejrůznější podobizny Krista a tak jsem mysla, že Kristus takto vypadá. Také to vyvolávalo dojem, že Pán Ježiš je jen na těch obrazech, a nevedlo to účastníky k hledání živého Ježiše. O tom se tam nemluvilo. V dospělosti jsem se také ráda pokoušela malovat, hlavně scenérie v přírodě, když mě něco hodně zaujalo. To jen tak, že mě „něco hnalo“, pokusit se „dát“ určitý výjev na papír. Ale to se stalo jen párkát. V rámci své profese jsem viděla mnoho výstav obrazů a soch. Později, když už jsem odevzdala svůj život Pánu Ježiši Kristu, jsem viděla různé způsoby vyjádření Krista a to zvláště od akademických malířů a sochařů. Těchto lidí si nesmírně vážím a myslím, že bez daru od Pána Boha a Jeho blízkosti by ani oni nedokázali vytvořit své dílo. Většinou museli projít těžkým obdobím zkoušek, útoků od lidí, ale hlavně museli projít Boží školou. A na jejich obrazech či sochách je to znát. Přemýšlela jsem o Pánu Ježiši, jak bych sama někdy (kdybych se ovšem stala malířkou) znázornila Jeho osobu nebo Jeho působení na zemi. Ale zjistila jsem, že to není vůbec jednoduché. Zůstala jsem u přírody, ale nikdy se mi nepodařilo namalovat stejný obraz, jaký jsem viděla před sebou. Vždy z toho vyšlo něco jiného, než jsem původně chtěla. Věděla jsem, že Pán Bůh je dokonalý architekt, malíř, designer a v tom to právě je. Nikdo, kdo se pokouší napodobit originál, se úplně netrefí. Jedině, že by mu to dal Pán, tvůrce všeho. Stejnou zkušenosť máme například i v divadle, v hudebě. Originál zkrátka nelze napodobit dokonale. Výtvarné umění potřebujeme, vede nás k přemýšlení, pokud jej někdo nezneužije, nepostaví si je na místo pravého Boha. Tak to provedl Boží lid při putování pouští. Možíš vystoupil na horu, aby od Pána Boha převzal Desky zákona, ale pobyl zde déle, než lidé dole mohli snést. Potřebovali Boha, a tak ho nahradili zlatou sochou telete a klaněli se mu, jako by to byl Bůh. Takové hrozné zpodobnění, taková urážka! Také proto nechal Pán Bůh zapsat na Desky zákona i do Bible verš „Já jsem Pán, tvůj Bůh, nezobrazí si Boha zpodobněním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí“ (Ex 20, 4) a dále: „Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit“ (5). Jak to Pána Boha muselo nepředstavitelně bolet, když viděl, že předvádějí svůj výtvor, jakoby to byl On sám! Takto se k Němu chovají po tom všem, co pro ně udělal, jak se o ně staral? Místo uctívání, oslavování a děkování Jemu jedinému za to, že je vyvedl z otroctví, odvedl je od týráni a ran, si udělali zlaté tele. Přemýšlim, co všechno si před sebe stavíme dnes. Za všechno, co nám Pán dal a jak se o nás dokonale stará, můžeme jen děkovat a uctívat Ježiše v Duchu svatém s vděčností v srdci. I nás vysvobodí z otroctví hřachu, uchrání nás od dalších ran a dal nám věčný život! Copak je možné způsobovat Mu další bolest tím, že si Ježiše zpodobníme podle našich představ? Byla by to jen další urážka Pána Boha, který všechno vidí a slyší. Na Jeho místo nelze postavit nic. On byl a je srovhaným Pánem.

Marie Horáčková

kterého není nic nemožné. David byl člověk, který se hodně modlil a také od Boha hodně dostal; jeho víra nespochávala v moci samotné modlitby, ale spočívala v Pánu Bohu, který odpovídá na modlitby. To je tajemství každého člověka v historii, který se učil z první ruky o Boží věrnosti. Využijte tedy i dnes Boží pomoc – nezapomeňte „zvednout telefon“ a zavolat. *Jim Cymbala*

Jim Cymbala založil sbor s názvem „Brooklyn Tabernacle“ (Brooklynský Svätostánek) s méně než dvaceti členy v malé zanedbané budově v problémové mestské čtvrti. Je brooklynským rodákem a dlouholetým přítelem Davida i Garyho Wilkersona.

Výroky osobnosti

„Chval prieťe veřejné, ale kárej ho mezi čtyřma očima.“ *Leonardo da Vinci*
Když tujú brat zhréší, jdi, pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Mt 18, 15

„Nejtežší prokletí lidstva jsou peníze.“ *Sofoklés*
Kořenem všeho toho zla je láska k penězům.
Z touhy po nich někteří lidé zbloudili cesty víry a způsobili si mnoho trápení. 1 Tm 6, 10

„Největší štěstí člověka je, když může žít pro to, zač by byl ochoten zemřít.“

Honoré de Balzac
Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde, kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezeň jej... (rek Ježíš). Mt 16, 25

„Rozdávat rady je zbytečné. Moudrý si poradí sám a hlapák stejně neposlechně.“

Mark Twain
Lepší nuzný moudrý chlapec než starý král, ale hloupý, který nedovede přijmout poučení. Kazl 4, 13

„Je třeba mluvit pravdu, ne mluvit mnoho.“
Demokritos z Abdér
Kdo si hlídá ústa a jazyk, chrání svou duši před soužením. Př 21, 23

Perličky

Pětiletá Emilie se před večeří modlila: „Milý Pane Ježíši, děkuji ti za to dobré jídlo (bloudila očima po stole), za párek, za sýr, za chleba, za šťávu – no téda, Pane Ježíši, kdybys to tak všechno mohl vidět, bravo, Pane Ježíši. Amen.“

V předškolním věku Anetka v jednom kázání slyšela, že v nové zemi už nebude nikdy noc (Zjevení Janovo 22, 5). Doma pak při obědě řekla: „Když tam už nebude noc, tak to se musím předem pořádně vyspat!“

Čtyřletá Katka si stěžuje na bolení bříška: „Tak to snad budu mít miminko, jako teta Jana!“ Šestiletý Marek vysvětluje: „To nejde, nejsi přece přihlášená!“ Maminka to zaslechne a ptá se: „Tak kde se musí člověk přihlásit?“ „No u Boha,“ prohlašuje s určitostí Marek.

Den před první cestou do školky byla Klárka hrozně rozrušená. A zrovna tu neděli upadla a odřela si koleno. Slzičky se jí koulely po tváři.

Když Janička viděla, že její sestře teče krev, začala ji utěšovat: „Nedělej si starosti, Klárko, když umřeš, přijdeš do nebe!“

Klárka se rozplakala tím hlasitěji a naříkala: „Já nechci do nebe, já chci do školky!“

Z německého časopisu Lydia
 preložila Ivana Kultová

Príbeh môjho uzdravenia /1

V nasledujúcich riadkoch by som chcela vydať svedectvo o svojej životnej skúsenosti, že jedine Boh je schopný dať v každej oblasti uzdravenie.

Fakty

Mala som osem rokov, keď som pri auto-havárii stratila mamičku, deväťročnú sestru a desaťročného brata. Ja a môj mladší brat sme prežili. Otec s mojou päťročnou zdravotne postihnutou sestrou neboli v aute. Keďže som bola ľahko zranená, personál v nemocnici sa nazdával, že bude lepšie, keď mi po prebrati sa z kómy nepovedia o smutnej skutočnosti, že moji milovaní zomreli.

Dôsledky – obdobie hľadania a túžby

V dôsledku dlhodobej prístrojovej ventilácie bola potrebná tracheotómia, preto som nemohla rozprávať a komunikovala som len písomne. Havária sa stala ďaleko od nášho bydliska, tak ma otecko na-vštevoval v nemocnici len sporadicky.

Keď prišiel, vždy som sa opýtal: „V ktornej nemocnici je mamička a súrodenci?“ Odpoveď znala vždy rovnako, že mi to povie neskôr. Po čase som sa prestala pýtať. Môj mladší brat, ktorý haváriu prežil s menšími zraneniami, bol so mnou v tej istej nemocnici. Keď ho mali prepustiť, mňa previezli do nemocnice bližšie k domovu. Dali nás do sanitky a ja som vlastne ani nevedela, čo sa bude diat. Pýtali som sa nevedela. Na chirurgii, kde som ležala posledné dni, mi spolupacienti hovorili, že mne je dobré, lebo idem domov. Nevedela som, či sa mám tešiť, ved som v dôsledku úrazu hlavy nevedela chodiť ani rozprávať. Už to takto zostane na-vždy? – dávala som si otázku. Cestou som sa dozvedela, že budem ešte v ďalšej nemocnici. Chcela som, aby sme naj-skôr odviezli domov brata a dôfala som, že ostatní budú tam. Predstavovala som si, že možno sú na vozičke, ale očakávala som, že ich konečne uvidím. Veľmi som bola sklamaná, keď nikto nebol doma, ani otecko, lebo už bol na ceste do nemocnice.

Odhaľte závoj!

Istý čas som ani v novej nemocnici nevedela hovorit, tak som mala čas rozmýšľať. Nakolko mi ešte stále nič nepovedali o mojej rodine, tušila som, že asi neprežili. Kým mi však nepovedali, že umreli, mala som aspoň slabú nádej, preto som

sa radšej nepýtala. A keď mi otecko na-koniec povedal, že žiaľ, oni zomreli, ja som sa už uzavrela do seba. V sebe, vo vnútri som nosila bolest. Cítila som sa oklamaná.

Ani počas ďalších troch mesiacov, kým som bola ešte v nemocnici, ale ani po pre-pustení domov som sa nevedela vyroz-právať zo svojho smútka a bolesti. Kým som bola tomu otvorená, nehovorili so mnou, neskôr som už ja nehľadala príle-žitosť o tom povedať. Možno aj preto, lebo som sa to naučila z reakcie môjho okolia. Smútok je niečo, o čom nehovo-ríme, len v sebe nosíme tú bolest. Preto som to nešpracovala, aj keď som si to v tom čase nevedomovala.

Ďalšia bolest

Rok po havárii zomrela aj moja postihnutá sestra. Bolo pre mňa nepocho-pitelné, že s jej smrtou som sa tažšie vyrovňávala, pritom

sme vedeli od jej naro-denia, že nebude dlho žiť. Neskôr mi niekto povedal, že zrejme preto, lebo vtedy sa už mohlo trúchliť. Ako dalej? Môj spôsob zvládania života bol „úsmiev ako maska“. Keď som sa snažila vy-rozprávať svoj príbeh, zdalo sa mi, že ľudí to vlastne ani nezaujíma. Naucila som sa odpo-vedať čo najkratšie. Že to predsa nie je žiad-na tragédia... Nechtiac som si nasadila masku – úsmiev, keď som ho-vorila o nehode. Nechcela som, aby ľudia vedeli, čo v skutočnosti cítim. Stala som sa bezcitná aj voči bolesti iných. Ne-cítila som sústrast, keď niekomu zomrel starší príbuzný, lebo som si myslela, že to je v živote prirodzené. Tragédiou je, keď zomrú mladí.

Tri roky po havárii sa otecko znova ože-nil. Pre mňa to znamenalo, že tým všetko doterajšie končí a začína sa niečo nové. Musím ísť jednoducho ďalej. Pred novou mamou som o stratených členoch rodiny nerozprávala. Niekoľkokrát aj pozname-nala: „Ty nikdy nehovoríš o svojej mamičke,“ ale ani na to som nič nepovedala. Žila som si svoj život a stále som si ne-vedomovala, že som vo svojom vnútri tragickej udalosti nešpracovala. Prišla som na to na základe jedného stretnutia. Mala som vtedy dvadsať rokov.

Deme Zsuzsanna
 (Pokračovanie v ďalšom čísle)

Brat Pavol Kondač sa z Božej milosti dožíva 90 rokov

Brat kazateľ, aké máš z toho pocity?

Ten môj pocit prerástol do presvedčenia, že môj pomerne vysoký vek (nejeden preident USA sa ho nedožil!) je naozaj veľká Božia milosť. Býval som aj chorlavý a nikdy som si nepredstavoval, že Vás ešte aj pri deväťdesiatke zamestnám...

Na modlitbách som Pána prosieval, aby som sa dožil (i s mou manželkou Etkou) chvíle, keď posledný z našich potomkov zmaturouje. Teda, keď už budú mať kus chleba v ruke. Po narodení nášho najmladšieho syna Palka manželka väzne ochorela. Vo mne to veľmi hrklo: čo bude? Môj výsledný pocit je dnes hlboká vďačnosť Bohu – a čo viac o tom hovoriť?

V akej dobe a rodine si vyrastal?

O dobe vy starší viete dosť, škoda sa k nej vracať. Prežil som viac politických preva-tov. V Maďarsku to bola doba silného na-

nutie Abraháma – paralelný text v Liste Židom 11). Po duchovnom vajatani v roku 1945 som sa rozhodol bezvýhradne zveriť Božiemu vedeniu, aby On rozhodoval o mne, a nie ja sám, ani iní ludia.

Čo pokladáš za svoje najdôležitejšie rozhod-nutie vo svojom živote a prečo?

A to už je vlastne odpo-ved aj na túto otázku. Jej logickým vyústením je to moje rozhodnutie (vlastne Božie povolanie) nastú-piť do služby kazatela, pastora Božieho ludu, čo sa odohralo koncom roka 1952 už tu na Slovensku, v Bratislavе. Mojm (duchovným) pôrodným asistentom pritom bol brat kazateľ Michal Kešjar – ale o tom nechcem ísť do podrob-ností.

V ktorých zboroch počas svojho života si slúžil a ako si začínať svoju službu?

Po štúdiách na našom teologickom semi-nári, zároveň na Komenského evanjelickej bohosloveckej fakulte v Prahe som nastúpil

v Bratislavе, vtedy Vysoká ul. 27, kde krátko predtým zatkli, potom kruto vypočúvali a odsúdili brata M. Kešjara – tak teda som pokračoval na jeho mieste – ja, ešte nesú-sený zelenáč. S rodinou sme nemali kde bý-vat, až po ôsmich rokoch sme sa ubývali už so štyrmi deťmi (čoskoro prišla piata,

Anička). Ale zbor žil, bol vysoko aktívny, vynikal svojím jedinečným spevokolom. Nato nasledovalo šestnásť rokov služby v Liptove (so sídlom vo Vavrišove), potom Lučenec s Panickými Dravcami, napo-kon opäť Bratislavа, vtedy aj s Biskupicami, Bernolákovom a Chvojnicou. Boli to početné skupiny, služba náročná, ale milá!

Aké dotyky Pána Ježiša počas svojho života si zažil?

Tých Pánových dotykov bolo veľa, nenahus-tím ich na stránky Rozsievacia. Najvzácnejšie boli v dobe mojej krízy, keď som sa cítil nadmieru zaťažený, neschopný pokračovať. Pán mi dodal novú odvahu a silu, aby som sa nevzdal, neutiekol z duchovného bojiska, ale vydržal do konca.

Čo ho si mal najväčšiu radosť?

Tešilo ma, keď zboru rástli, pribúdali aj noví členovia z radov mládeže a iných. Budete sa čudovať, že pri všetkom politickom útlaku

sa našli ľudia, neraz aj z vyšších politických kruhov, ktorí ocenili duchovnú a najmä mo-rálnu úroveň našich ľudí. Že hoci v nižšom platovom zaradení a verej-nom ocenili, ale sú spo-lahliví, verní, užitoční ob-čania. Doktori nás videli až idealizované, musel som ich trochu schladiti, reku, aj my máme svoje nedostatky, ktoré nás nectia... Chuála a sláva za to patrí nášmu Pánovi. (Ale nie za nedostatky.)

A naopak, čo bolo pre teba najväčším sklama-ním?

Najviac, až nebezpečne mnou otriasli prejavys ne-lásky, nejednoty vnútri zbo-ru, keď jednotlivci, neraz aj skupinky, bojovali navzájom proti sebe, narušovali tak vnútornú duchovnú jednotu. Ale užáka Bohu, že jednota trvala, naru-šila sa až po „nežnej revolúcii“, keď sa od nás odpojili skupinky – buď len nenápadné, ale rozhodne, alebo s mnohým nepekným zápasom, s hádkami v nemálo decibeloch... Zatiaľ sa nenavrátili do lona našej Jednoty. Ale celý ten fenomén je zložitejší, škoda ho tu opisovať... Tým nechcem zamálať, že to urobili s hlbokým duchovným presvedčením, nie z nízkych úmyslov.

Ako sa díváš na súčasnosť a čo by si nám prial do budúcnosti?

Splnilo sa moje očakávanie, presnejšie moje obavy, že doba novej slobody bude skôr na škodu. Povedie k rozkladu, zoslabeniu. Nielen čo do počtu, nielen kvôli migrácii na západ, do cudziny, ale aj nadmernou sta-rostou o živobytie, o hmotný blahobyt. Ale to nemusíme tu opisovať, vy, milí čitateľia, to zažívate bolestne na svojej koži. Viac ako ja, ktorý som v úplnej starostlivosti svojej rodiny a tieto problémy nezažívam na svojej koži. Máte o čo zápasíť, viest svoj duchovný boj. Prosím, neustaňte v tomto šľachetnom zápase. Budme prínosom pre nás národ a dobu, aby dostali od nás, vlastne naším prostredníctvom to, čo im svet nemôže dať. To, čo dostávame od svojho Pána, podáva-me našim blízynam dalej, verne až do konca. (Ale to by už bolo na celú prednášku).

Na akú otázku by si chcel odpovedať, ale nespýtali sme sa ju?

Vlastne sa tu nechcem rozširovať, to by bolo na celú knihu. Ved to prežívať doma. Pra-jem Vám zmocnenie Božieho Ducha, veľa, veľa Božieho požehnania. Vás v láske Pavol Kondač.

Rozhovor viedol: Ján Szöllőss

Nepřátelství s mojí tchyní

Vstoupili jsme do nového roku a já bych chtěla vzdát díky Pánu Bohu za uplynulý rok, kdy jsem mohla prožít narovnání narušených vztahů v naší rodině. Budu vám vyprávět svůj příběh.

Ve svém životě mohu zažívat milost, jak v něm žíví Pán Bůh pracuje. Jak moje rodina mohla prožít zázrak uzdravení, kdy můj manžel v roce 2010 utrpěl těžké poranění mozku, lékaři mu nedávali žádnou šanci na přežití a pak ani na uzdravení. S manželovou diagnózou byla prognóza, že pokud přežije, zůstane „ležákem“. Prožili jsme zázrak, kdy se můj manžel po ochrnutí opět naučil chodit a být soběstačný.

I lékaři se dívali na manžela jako na zázrak. Tenkrát jsem se začala učit žít s Pánem Bohem a mohla jsem denně prožívat, co to znamená žít s Pánem Bohem, protože do té doby jsem žila vedle Něj. Od té doby mohu prožívat opravdu blízký vztah s mým Nebeským Otcem. Můj příběh je o manželově mamince, mé tchyni, která nebyla věřící a já stále doufala, že takový zázrak v životě jejího syna ji určitě zasáhne.

Ale ona čekala na jiný zázrak, že její syn v době ochrnutí vstane rovnou z postele a bude opět zdrav. Občas, když nás navštívila na chalupě, šla s námi do sboru, ale brala to spíše jako společenskou událost.

Když můj manžel tak těžce onemocněl, zasáhl ho celou naši rodinu. Ze dne na den jsme s dětmi museli začít žít jinak. Nás poklidný život se změnil a již nikdy jsme nemohli pokračovat tam, kde jsme skončili v roce 2010, než manžel utrpěl poranění mozku. Pro manžela bylo těžké vyrovnat se s tím, co se mu stalo. Do té doby žil velmi bohatý život jako vojenský hudebník. A najednou během okamžiku přišel o všechno. Najednou, jako by si nevěděl rady, co dělat se svým životem.

A to si začalo vybírat vysokou daň, když jsme jako rodina prožívali hodně těžké chvíle. Musela jsem dělat velice závažná rozhodnutí za celou rodinu, abychom mohli vůbec nějak fungovat, třeba i závažná rozhodnutí týkající se finančního zabezpečení rodiny. A právě manželova maminka velmi špatně snášela tato moje rozhodnutí, protože se to týkalo jejího syna. Ona se mě nezeptala na důvod, proč jsem se tak rozhodla. Ale začala v ní narůstat velká zloba vůči mně. Přestože to byla starší dáma, někdy jsme se spolu i pohádaly, řekly jsme si nehezká slova, často slova, která tu druhou ranila. A moje víra byla v jejich rukách zbraní proti mně. Nastalo i období, kdy jsme spolu nepromluvily několik týdnů, možná i měsíců. Byla jsem snachou bez jednoho měsíce 29 let. V den jejích 83. narozenin jsem začala intenzivně pocítovat, že bych měla udělat něco pro zlepšení našeho vztahu. Telefonovala jsem jí, že bych za ní přijela do Ústí nad Labem, kde bydla, a že bychom si mohly spolu zajít do cukrárny. Řekla mi na to, „jo, možná někdy“.

Nesešly jsme se. Setkání se odložilo na neurčito, nikdy jsme spolu v té cukrárně nebyly. Ale začala jsem se za to setkání modlit. A Pán Bůh

o tom věděl. Ze svého života ví, že Pán Bůh ty situace nepřipravuje podle mého plánu, mých představ, ale vždy naprostě jinak.

A tak teď měl Pán Bůh se mnou a mou tchyní také jiný plán. Onemocněla plicní nemoc, když ji nestačil kyslík (skrze běžné dýchání) a musela být ze dne na den nepřetržitě připojena na kyslíkový přístroj.

Jsou to takové hadičky, které se dávají do nosu. Takže se po bytí pohybovala s dlouhými hadičkami, ven chodit nemohla. A Pán Bůh mě vedl, abych ji jela navštívit domů.

Staly se z toho pravidelné návštěvy jednou týdně a takto jsem k ní jedešila sedm měsíců. Místo jedné návštěvy v cukrárně, jak jsem si to původně plánovala, mi Pán Bůh připravil sedm měsíců, které jsem mohla trávit se svojí tchyní a když Pán Bůh začal postupně měnit to, co bylo tak silně poškozeno. A naše vztahy se začaly měnit.

Začala jsem za ní dojíždět, pomáhalu jsem jí, co bylo potřeba, nakupovala jsem jí, zajistila jsem jí pečovatelku, doprovázela jsem ji na vyšetření do nemocnice. Mohly jsme spolu hodně mluvit a mohla jsem se u ní modlit. Každý můj odchod oddalovala a už se těšila, když ji při rozloučení obejmou. Nikdy před tím jsem si neuměla představit, že bych svoji tchyni objala. Vždy se mi povídala na krk a nechtěla mě pustit. Když pak musela nastoupit do nemocnice, byla nedočkává, když jí zavolám. A pokaždé mi do telefonu říkala: „Moniko, ty mě vždycky tak uklidníš.“

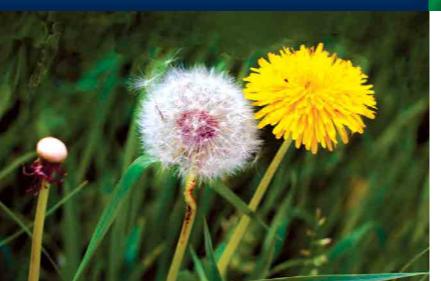
A když ji navštívil někdo jiný, ptala se ho: „A kdy přijde Monika?“ Jednou byla „po mně velká šáňka“. Manžel i svagrová mi vyuřovali, že mě jejich maminka moc shání a že chce se mnou nutně mluvit. Zavolala jsem jí, myslela jsem, že se asi něco děje, protože jsem byla zvyklá i přes telefon vyuřovat spoustu věcí. Např. volat jí záchranku, když jí nefungoval kyslíkový přístroj, apod.

Zavolala jsem jí a ptala jsem se, co se děje, a zda něco potřebuje, ale ona mi řekla: „Víš, Moniko, ty mi tak strašně chybíš, ty jsi jako moje pravá ruka.“ Víte, co pro mě tato věta znamenala? Byla to pro mě odpověď od Pána Boha. V tu chvíli jsem pochopila, proč jsem měla jezdit pravidelně za svojí tchyní. V tu chvíli jsem pochopila, že Pán Bůh mi dal příležitost narovnat náš vzájemný vztah.

Toto je můj příběh - moje svědectví o uzdravení vztahu mezi tchyní a snachou. Pro mě to byl zázrak. Vůbec jsem si nedokázala ani představit, že by se to mezi námi mohlo někdy zlepšit, ale Pán Bůh může udělat všechno. On vyslyšel moji modlitbu a dal mi příležitost ke smíření. On uzdravil náš vztah dřív, než v květnu loňského roku tchyně si mohly spolu zajít do cukrárny. Řekla mi na to, „jo, možná někdy“.

Nesešly jsme se. Setkání se odložilo na neurčito, nikdy jsme spolu

v té cukrárně nebyly. Ale začala jsem se za to setkání modlit. A Pán Bůh

Monika Vitnerová – sbor BJB Teplá

Zač a proč děkovat?

Máme se držet příkazů Bible, jejího učení. Stvořitelem všeho je Bůh skrze Pána Ježíše Krista. Bez Boží přírody a jejích plodů bychom naprostě vyhasli a naše zeměkoule by se stala jen velkým hřbitovem nás všech. Proto máme ve svých sborech slavnosti díkůvzdání za sklizeň z polí a zahrad. Je poslouženo nejen našim žaludkům. I naše oči tu nacházejí pastvu pro sebe. Všichni svůj

ní době nehanbiš být takovým zpátečníkem a tmárem! Ty jsi pro mne jen taková nula! Takové nic! Pro mne jsi pouze vzduch! Téměř pobaveně jsem mu mohl odpovědět: „Kamaráde, tím jsi mě ale ohromně poctil, že jsem pro tebe v z d u ch. Vždyť vzduch je pro nás přímo Božím darem! Ty naivko! Ty nevěříš, že bez vzdachu nemůžeš být naživu ani 15 minut! Mluvíš, jako bys to nevěděl. Bez jídla a bez pití člověk nějaký den vydrží. Bez vzdachu však nikoliv. - Tak velikánským Božím zázrakem je vzduch! A přitom vzduch naším okem ani nevidíme. Vzpomeňme tu na ateistické klíše: „Co nevidím, tomu nevěřím!“ Bible k tomu praví: „Říká blázen v srdci svém: není Boha.“ Tím se vrácím k naší otázce: „Za který dar jsme ještě neděkovali?“ O kterém daru jsme ještě neslyšeli obsáhlější kázání? Tímto významným Božím darem je vzduch!

Krvavý mesiac

Astronomovia vedia presne určiť, aký úkaz sa bude odohrávať na oblohe a kedy to buď. Poznajú dráhu nebeských telies, a preto väčšina z nich nechce pripraviť, že túto dráhu jednotlivým planétam určí s absolútou presnosťou Stvoriteľ. A nielen to, určí im, aby panovali nad dňom i nocou. Medializovaná informácia o zatmení Mesiaca aj mňa naštartovala. V noci 21. januára som niekolkokrát šiel skontrolovať, či je jasné obloha a či sa bude dať fotiť. Vyzeralo to slabne, tak som si nachystal techniku a čakal som na vhodný moment.

Hlavným motívom fotenia „krvavého“ Mesiaca bolo proroctvo z Biblie: *Slnce sa obráti na tmu a mesiac na kru, prv ako příde deň Pána, veľká a slávny (Sk 3, 20).*

V Zj 6, 12 je napísané, že keď Baránok otvorí šiestu pečať, nastane veľké zemetrasenie a slnko scernie a mesiac bude ako krv. Znie to ak scéna z nejakého sci-fi filmu, aj keď sa dnes dá už všeličo vysvetliť.

Prečo je Mesiac pri úplnom zatmení červený? Vedci dokázali, že niektoré časticie farebného spektra svetla dopadajúce na zemskú atmosféru sú pohlcované a iné rozptylované. Vďaka tomu môžeme rozpoznať nespočetné množstvo farieb. Aj v tomto prípade sa červené časticie farebného spektra najviac rozptylili v atmosfére a osvetlovali Mesiac, aj keď bol v tieni Zeme.

Preto bol červený. Tento efekt červenej farby sa prejavuje aj pri pozorovaní západu Slnka. Všetko závisí od toho, aké je zoskupenie oblačnosti, lebo oblaky sú tou najdonkalejšou odrazovou i difúznou plochou.

Nevieme, ako to bude pri splnení proroctva z Biblie. Mnohí sa budú snažiť o vedecké vysvetlenie, ale budú zaskočení aj vedeni?

Zatmenie Mesiaca 21.1.2019

V každom prípade pre nás veriacich sú znamenia na nebi i na zemi priponiemou, aby sme boli pripravení na deň Pánovho hnevú, pred ktorým nebude môcť nikto obstať.

Na záver technická rada, ako fotiť Mesiac: Použiť teleobjektív, čas expozície by mal byť menej ako 1", lebo mesiac je v pohybe, inak by bol rozmarzaný. Aparát nastaviť na prioritu času TV(S), podľa potreby cloníť a upraviť citlivosť ISO. Treba dobrý statív. Snímať samospúšťou alebo diaľkovým ovládaním viacej záberov s rôznym nastavením. Najlepšie je fotiť pri východe, keď Mesiac ešte tak veľmi nežiarí a viďte na ňom kresbu pohorí. **Ja som fotil zrkadlovkou Canon 5D II, objektív 300 mm, čas 0,8", clona 5,6, ISO 400.**

V. Malý

Volání o pomoc!

Dnes jsem se rozhodla, že upeču koláče. Stojím u svého pracovního stolu a snažím se rozdliť těsto na stejné kousky.

Ríká se, že bez práce nejsou koláče! Také je budu mít a budou vonět po celé kuchyni. Moc hezky se mi pracuje a nevím jak vy, ale já vždycky u práce na něco myslím. Při tom se zadívám z okna, - je tam všechno hodně sněhu a stromy jsou tak hezky zachumlané. Vidím, že Martínek od sousedů je také s tatínkem venku.

Co tam jenom dělá? Jééé, on má malinké lyže, je ještě hodně malý, avšak s nimi tak statečně bojuje. Tatínek odhadzuje sníh a udělá mu malinký kopeček.

Martínek se snaží dostat co nejvýš, - je to ale pro čtyřletého chlapceka tak složité. Nožičky ho neposlouchají, lyže si snad dělají, co chtějí? Chvilinku si ve sněhu sedí a z lyží odhrnuje sníh.

Po chvilce chce vstát, ale nejde mu to. Má tam přeci tatínka, a když mu řekne, on okamžitě Martínská nadzvedává a postaví ho na rovný sněh. Lyže, které dřívě byly každá na jinou stranu, se ve vzdachu hezky srovnaly k sobě a směřují stejným směrem. Všechno je zase v pořádku. Tatínek dává Martínskovi do rukou hůlky, aby se o ně mohl opírat. A Martínek se začíná znova snažit. Ten cíl je stále před ním... musí dosáhnout vrcholu! A tak se znova snažit dostat tam, kde dřívě již byl a i nyní to dopadlo tak, že lyže

si kloužou každá najinou stranu... Nožičky se rozijdí a Martínek padá a zase si neumí sám poradit. Tatínek je však blízko, znova ho jemně, - ale tak jako nějaký jeřáb zvedne, nožičky se srovnají a znova ho staví na rovnou sněhovou plochu. Usmívám se. Je zábavné je pozorovať. I při mojí práci se z toho moc těším a vzpomínám, jak i naše děti takto začínaly lyžovat.

V té chvíli si také uvědomují, kym jsme častokrát my a kdo je Bůh. Jsme přesně jako ten malý Martínek - upachtění, snažíme se a nic nám nejde. Častokrát se nejsme schopni nikam posunout a plácame se ve svých těžkostech. Jsme však dospělí lidé a tak nějak se nám nechce zavolat si k Bohu o pomoc. Přitom by to bylo tak rychlé řešení naši komplikované situace. Jsme „Boží děti“ a měly bychom být plní důvěry v Jeho pomoc.

„Pane, děkuji Ti, že i při mé práci ke mně mluvíš“ (1 J 5, 14 - 15).

„Toto je smělá důvěra, kterou k němu máme: Kdykoli o něco prosíme podle Jeho vůle, slyší nás. A když víme, že nás slyší, kdykoli o něco prosíme, pak víme, že to, oč jsme Jej prosili, dostáváme.“ Myslím, že Martínek nám ukázal, jak prakticky používat důvěru v tatínka. Moje koláče se povedly a vím, že také jeden bude patřit sousedům.

Dana Jersáková

Počátky a rozvoj práce sboru BJB ve Vysokém Mýtě

Část 2

V roce 1933 se velmi rozšířil náš pěvecký kroužek (27 členů) za dirigování bratra Filipiho, který byl z církve Českobratrské evangelické. Ve stejném roce ustavil se také tamburašský kroužek za vedení bratra Capouška, toho času vojína v presenční službě, který nejen že sám věrně sloužil naší mládeži, ale i mezi vojiny byl oblíben a svým příkladem i mnohé získal. V té době bývalo ve shromáždění až osm vojínů. Tato mládež potom horlivě sloužila i na stanicích.

Příjezd manželů Sheredových z Ameriky

Šestnáctého října 1933 přijeli k nám manželé Sheredovi, kteří se rozhodli pro práci v Československu. S bratrem kazatelem Mikulenákem se znali již z jeho studií v Americe. Přijeli proto na výpomoc do Vysokého Mýta, nežli se ukáže nutnější potřeba na jiném místě. Byli mezi námi osm měsíců a celý jejich pobyt zde byl naší práci k požehnání. Když se pak ukázala nutnější potřeba misijního pracovníka ve Zlíně, museli jsme se s nimi rozloučit.

Práce mezi dorostenem

V roce 1935 ukázala se potřeba, aby přechod dětí z nedělní školy do sdružení mládeže byl nějak usměrněn. Proto nás mladý bratr Jiříček znova organizoval dorost, který již sestra Sheredová pěkně započala. V roce 1935 se také z popudu mladých z pardubického sboru uskutečnily tak zvané „srazы mládeže“. Za krásného počasí sešla se mládež ze tří sdružení, pardubického, vysokomýtského a Křesťanské Snahy.

Všem se takové sejítí velmi zalíbilo, a tak si ujednali, že se takto budou scházet častěji. A byla to válka, která těmto pěkným srazům učinila konec.

Avšak okupace částečně změnila způsob naší práce. Byli jsme nuceni upustit od oblibených srazů a veškerých shromáždění v přírodě. Díky Bohu mohli jsme se shromáždit po rodinách i v modlitebně.

Nejrušnější pohyb v našem sboru byl počátkem minulé války, kdy mnohé z věřících rodin byly vypovězeny ze Slovenska, jiní zase později z Víkýřovic. Bylo to osm rodin, kterým nás sbor opatřil dočasný útulek. Získali jsme tímto přírůstkem členstva výborné zpěváky, čilou mládež, zaplněná místa v modlitebně. A přes jejich velké hospodářské ztráty, které utrpěli tímto nedobrovlným přesunem, zanedlouho i po stránci finanční byli podporou sboru. Když pak nastala toužebně očekávaná doba konce okupace, nastalo nám s nimi neradostné loučení. A nejen že odešli ti, s nimiž jsme počítali, že jsou mezi námi jen dočasné, ale odstěhovala se nám i celá řada našich členů.

Když jsme pak ke konci roku 1947 spočítali všechny odstěhované, bylo jich včetně dětí od dvanácti let nahoru přes padesát, kteří chodívali do našich shromáždění. Lávice v naší modlitebně se z velké části vyprázd-

nily a nám se zdálo jako bychom měli ve Vysokém Mýtě začínat znovu. Ale s pomocí Boží šlo to zase. S velkou radostí jsme potom mezi námi uvítali rodinu Martincových a Švecoví, kteří se k nám přistěhovali z Valašska. Když tak přehlížíme těch dnes již 45 let činnosti, vidíme, jak se to u nás stále střídá. Roky pilné setby a zase jakoby ochabnutí a opět nové nadšení, noví lidé. A co je z toho nejkrásnější, že každá ta skupinka, ať větší či menší, sleduje tentýž cíl: oslavit svého Pána a Spasitele a posloužit duším ke spasení. V dnešních dnech se u nás více pestruje hubba, a jak vidíme, jde jim to, poněvadž se tomu věnují s velkým nadšením a obětavostí.

A nyní ještě o misijní činnosti u nás všeobecně

Mimo shromáždění v neděli ráno a večer v modlitebně bývají každou neděli shromáždění i na stanicích. Je samozřejmé, že kazatel nemůže být všeude. Pán však nám dával vždy schopné bratry i sestry, kteří dovedli posloužit bud výkadem slova Božího, nebo svědectvím. Také obětavost bratří i sester rostla v poměru k jejich duchovní úrovni. To dokazuje ta skutečnost, že obnos, který bylo nutno při koupi sborového domu vypůjčit, byl k desátému výročí otevření modlitebny takřka uhrazen.

A na konec ještě něco k návštěvám, které u nás bývaly a na výsledcích práce v našem sboru měly také určitou zásluhu. Vystřídali se u nás všichni kazatelé z našich sborů v Československu a v prvých letech bylo i dosti návštěv ze zahraničí.

Pro zajímavost ještě uvádíme jména míst, kde všeude bylo rozséváno Slovo, i když ne všeude jsme mohli úspěšně pokračovat. Pustá Rybná, Jedlová, Polička, Kamenec, Krásné, Křížánky, Choceň, Zdešov, Čermná nad Orlicí, Týniště, Bolehošť, Nové Město nad Metují, Sruby, Týnisko, Rzy, Jaroslav, Džbánov, Repníky, Česká Třebová, Kostelec nad Orlicí. Toto všechno byla více méně minulost. A teď ještě něco z přítomnosti.

Od 1. října 1968 slouží našemu sboru bratr kazatel Richard Novák, který velmi dobře pracoval ve sboru broumovském, kde měl možnost sloužit též bratřím a sestrám německé národnosti. Vím, že velmi neradi se s tímto sympatickým bratrem loučili a my jsme jej mezi sebe rádi přijali.

Věříme, že s Boží pomocí a při vzájemném pochopení se v našem sboru opět dobré rozvine misijní činnost.

Bratr kazatel Novák pokračuje opět na některých stanicích, které jsme obsazovali již dříve, jako v Pusté Rybné, Kamenci, České Třebové, Krásném a v poslední době též

v Žamberku, kde máme jednu naši rodinu. Shromáždění ve Vysokém Mýtě jsou každou neděli v 9 hodin dopoledne a večer v 19 hodin. V týdnu každé úterý biblická hodina spojená s modlitební chvílí bývá večer v 19 hodin.

Jsme Pánu vděční, že máme zase věrného služebníka, který je ochočný a snaživý a kterému na tom velmi záleží, aby dílo Boží zde započaté s velkými obětmi a láskou se opět zdárně řílo. Ovoce jeho snažení jsme již viděli loni v červnu, kdy jsme byli svědky krásného vyznání křtem svatým čtyř duší. Tři mladé duše, jeden starší muž, to byl výsledek začátku misijní činnosti nového kazatele.

K dnešnímu dni čítá náš sbor 85 duší

Nedělní školu velmi dobře vede bratr Mirek Pospíšil, hudební a pěvecký kroužek bratr Jára Švec, sesterský kroužek Jaruška Pantúčková. Všechny tyto složky jsou obohacením našich shromáždění a dobrými pomocníky při různých slavnostech, ať již zde v modlitebni, nebo i na stanicích.

Ku konci této obšírné zprávy nemohu jinak, než děkovat Pánu za Jeho milostivé vedení celých těch čtyřicet pět let, kterými nás provázel, které jsem i já z milosti Jeho mohla spoluprožívat.

Končím tuto zprávu citátem ze Žalmu 138, 8, který při otevřání naší modlitebny použil bratr Dr. Jindřich Procházka: „Hospodin za mne dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dilo vlastních rukou!“ (Ž 138, 8)

*Ve Vysokém Mýtě v listopadu 1971.
Dle mého vlastního zápisu ve sborové kronice,
která je doplněna 348 fotografiemi, sestavila
Marie Štursová - provdaná Stratíková.*

Poznámky:

1. Připojuji, že obnos na koupi domu 220 000 Kč uhradili tito první pracovníci z velké části ze svých prostředků. Sestra Janderová darovala 53 000 Kč, bratr a sestra Brdlíkovi 44 773 Kč, rodina Burgetová 2 450 Kč. Celkem 100 430 Kč. Ostatní opatřeno půjčkami, jak soukromými, tak ve spořitelně.

2. Bratr kazatel Brdlík byl povolen z kazatele do Chicaga. Brdlíkovi odjížděli od nás 6. prosince 1927, se dvěma chlapci, Miltonkem 2 roky 9 měsíců a Melvinkem 5 měsícům.

3. Práce v Pusté Rybné. Podrobou zprávu o práci zde může podat bratr kazatel Mikulenák, nebo bratr Fajmon st. v Pusté Rybné. O výstavbě nové modlitebny vedou přesné záznamy bratří a sestry z Pusté Rybné, nástupci prvních pracovníků, kteří s upřímným zájmem pokračují ve šlépějích svých otců a vedou si velmi dobře.

*Při příležitosti 45. výročí založení sboru sepsala
Marie Stratíková*

Slova o štěstí a spokojenosti

„Pozorovat, jak obilí roste nebo se nalévá poupe, oddychovat zhluboka nad pluhem nebo rýčem, čist, myslit, milovat, modlit se, tot jsou věci, které činí lidi šťastnými“ (Ruskin).

„Je-li člověk neštasten, musí to být jeho vinou, neboť Bůh stvořil lidi k tomu, aby byli šťastní“ (Epiktetus).

„Spokojenosť nezáleží ve velkém bohatství, ale v nemnohých potřebách“ (Epiktetus).

„Nikde člověk nenachází většího klidu a volnosti, než zajde-li si do duše své, zuláztě, jsou-li v ní takové myšlenky, že ho ihned naplní mříž“ (Markus Aurelius).

Rozsiveač č. 3, 1919

Komenského Mravoučné desatero

1. Stíhej ctnosti, vyhýbej se nepravosti! Nevypravuj vše, co víš. Nevěř všemu, čeho se doslýcháš. Nežádej vše, co vidíš. Nečin vše, co můžeš, než toliko, co jsi povinen, a budeš opatrný.
2. Bud skromný, ne nestydáš, mlučlivý, nikoliv mluvný, když kdo mluví, mlč, když tobě co praví, poslouchej. Když tobě co poroučí, bud mu po vúli.
3. Ke všem bud vlídný, k nikomu úlisný, vystříhej se pochlebovat.
4. Bud dále nad to spravedlivý. Nežádej ničeho cizího, nic sobě neosobuj.
5. Máš být také udatný, k práci číly, zanechej prázdně lenochům.
6. Štěstěna bývá nestálá, přináší rozdílné případy, často smutné. A ty snáší trpělivý člověk. Choulostivý vzdychá, pláče a kvílí.
7. Bud i dobrativý a milosrdný: Kdo tebe oč žádá, dej mu, máš-li. Bídnému pomáhej, můžeš-li.
8. Urazí-li tě kdo, promiň mu vinu. Jestli jsi někomu ublížil, ukoj a ukrot jej. Krásné jest tlumit zlosti, odpouštět viníku a promíjet odprošujícímu.
9. Nezavíď nikomu, přej všem, vděk se čin, komukoli můžeš, a zalíbis se dobrým lidem.
10. Mluv vždy pravdu, nechtej lhát.

Rozsiveač č. 3, 1919

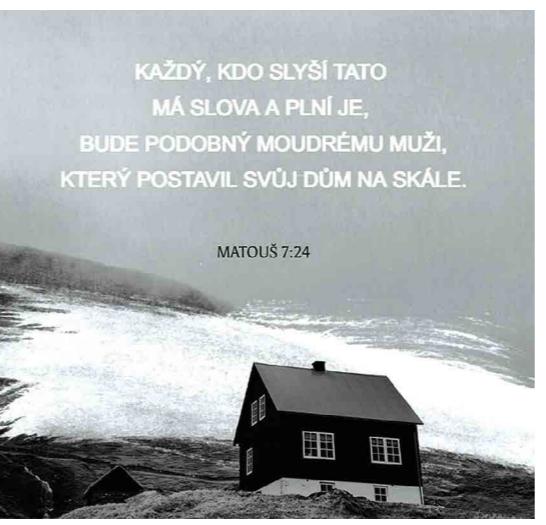
Viditelné Slovo

Představujeme vám novou rubriku „Viditelné Slovo“ aneb Zamýšlení nad versem. Sem můžete posílat svoje zkušenosti, jak jste najednou uviděli biblický verš jiným způsobem – nově, jak vám Pán Bůh otevřel oči. Např.: Tolikrát jsem toto místo v Bibli četla, jak to, že jsem si toho nevšimla dřív? Můžete také napsat svůj oblíbený verš, který k vám stále promlouvá. Stačí krátce, i jedna věta. (red)

Nová kniha

Vyšla nová kniha s názvem „LÁSKA ODPOUŠTÍ VŠECHNO“, která popisuje životní příběh rumunského baptistického kazatele Pavla Petruše, který v době hlubokého totalitního režimu okusil společně s celou svou rodinou na vlastní kůži hrůzy komunismu, a to jen proto, že byl kazatelem Evangelia. Zároveň také zařízl obrovskou Boží milost a lásku, která dopustila, ale neopustila. Kniha má 105 stran včetně 50 fotografií. Doporučená cena: 120,- Kč. (5 euro) + poštovné. Knihu přeložil, doplnil a v ČR vydal bratr kazatel Alois Boháček. V případě zájmu kontaktujte přímo jeho na emailovou adresu ašského sboru: bjbas@seznam.cz nebo na telefonní číslo 723 224 082.

Mirek Jersák

Texty k foto: Milan Uhrin

„Celý vrch Sinaj bol v dymě, lebo Hospodin zostúpil na v ohni. Dym z neho vystupoval ako z taviacej pece a celý vrch sa prudko zachvieval“ (2M 19,18).

„Ježiš mu povedal: Lišky majú svoje brlohy a nebeské vtáky svoje hniezda, ale Syn človeka nemá kde by hlavu sklonil“ (Lk 9,58).

Spomienka na dobu totality – Jaroslav Olexa

Písem to, čo mi rozprával ocko, brat kazateľ Jaroslav Olexa, narodený 8. 11. 1925 – ktorého Pán povolal do večnosti 7. 12. 2004, a čo som sa dočítala z dokumentácie, ktorú som po jeho smrti našla. Keď som písala spomienky z doby totality v júni 2004, nechcel sa k nim vyjadrovať: „Všetko som odpustil a zabudol,“ povedal.

No, je to spomienka, ako to bolo u nás v mälenej dedinke pod Kohútom v Revúckej Lehote, a tak vám ju predkladám.

Môj ocko šiel jedného večera so svojimi kamártmi do kasárni, a keď kráčali okolo modlitebne Cirkvi bratskej v Prešove, počuli spev. O pári dní znova, tak tam raz zo zvedavosti vošli. Slovo, ktoré počul, ho tak zasiahlo a oslovilo, že keď prišiel do kasárni, na nič iné nemohol myslieť, iba na Boha, na Jeho lásku, na milosť a na to, že je veľký hriešník. Nevedel spať – tak mi rozprával. Hodil sa na koleňa a prosil Boha o odpustenie, prosil o milosrdenstvo, žobronil o Jeho lásku, lebo nechcel naveky zahynúť. Boh sa k nemu sklonil a odvtedy Mu slúžil... Neskôr študoval na biblickej škole v Kutnej Hore a odvtedy, až do svojej smrti, patril Pánovi a v našom zboze bol laickým kazatelom. Neskôr – v roku 1985, po celoživotnej laickej práci kazateľa – bol v Brne ordinovaný za kazatela BJB.

Toto však nie je tá spomienka, ale už sa k nej dostanem.

Ocko sa ako mladik v dobe od 19. 8. 1944 do 30. 10. 1944 zúčastnil Slovenského národného povstania so zbraňou v ruke ako partizánska spojka. Podla Zákona č. 255/44

Zb. každý, kto sa zúčastnil SNP, mal dostať k dôchodku určitú časťku peňazí – asi 100,- Kčs. Ocko sa ako tridsaťšestročný – v roku 1961 – stal úplne invalidným dôchodcom, a keďže mal odpracovaných veľmi málo rokov, aj dôchodok bol veľmi nízky, asi 860,- Kčs. Ockov švagor, s ktorým boli spolu v SNP, mu poradil, aby si vybavil „255-ku“ – ako sa tento príspevok ľudovo volal.

Bol to príspevok pre účastníkov SNP. A tak 13. 6. 1968 si podal žiadosť o príznanie 255-ky. K žiadosti bolo potrebné priložiť rôzne potvrdenia – od Vojenského historického ústavu, od bývalých veliteľov, spolubojovníkov, z obecného úradu, zo Zväzu protifašistických bojovníkov.

Z Vojenského historického ústavu, od bývalého veliteľa a bývalých spolubojovníkov dostał overené potvrdenia ihneď, ale nakoľko bol veriaci – baptista a všetci v dedine vedeli, že každú nedelu v modlitebni v Jelšave káže Božie slovo a poberá invalidný dôchodok, tak mu, vyhovárajúc sa, že nie je členom Zväzu protifašistických bojovníkov v obci, neodporučili priznať tento príspevok. A tak nakoniec 25. 11. 1971 žiadal o vrátenie všetkých dokladov, ktoré poslal na Sociálnu poisťovňu, a napísal, aby „zabudli, že nejaký Jaroslav Olexa žiadal osvedčenie podľa Zákona č. 255/46 Zb. a že ho veľmi prekvapuje, že jeho spolubojovníci osvedčenie dostali a on nie, že potvrdenia z Vojenského historického ústavu, od príameho veliteľa, ktorému patril v SNP, a od spolubojovníkov nie sú smerodajné, ale najdôležitejšie má

byť potvrdenie zo Zväzu protifašistických bojovníkov v dedine, kde nie je a ani nebude členom, a že v dedine, v ktorej býva, mu obecný úrad – z nevedomosti či závisti, či nevie z akého dôvodu – neodporučil toto priznanie. Ale – stalo sa, že v roku 1973 mu túto 255-ku priznali... Bolo to málo, ale Boh videl a konal... Jemu patrí všetka chvála.

A ešte niečo. Naša dedinka bola až na dve katolícke rodiny čisto evanjelicko-baptistická. Keďže bol úplne invalidný dôchodca (bol chorý na srdce a obličky) a kázal slovo Božie, tak v roku 1978 ho niekto udal, že ako môže „invalid byť farárom“. Predvolali ho a prešetrovali. Absolvoval všetky lekárske vyšetrenia a komisia sociálneho zabezpečenia rozhodla: „Nemôže vykonávať žiadnu fyzickú prácu, ale farárom byť môže.“

A to z Božej milosti a lásky robil až do posledných dní života na zemi.

Jarmila Rečníková

Darujte 2 % „RODINE“ BJB!

Milí spolupútnici,
aj v tomto roku zákon o daniach z príjmu umožňuje občanom a aj právnickým osobám podieľať sa na rozhodovaní o použití časti z odvedených danií. Ponúkame Vám možnosť poskytnúť aj tento rok **2 % z Vašich zaplatených danií za rok 2018 o.z. Rodina, ktoré bolo ako jediné občianske združenie založené už v roku 1991 našou cirkvou BJB v SR.**

Môžeme povedať, že poslaním 2 % o.z. Rodina pomáhate sebe, svojim blízкym a tým, ktorí pomoc najviac potrebujú v „rodine“ BJB. Dôležité je podotknúť, že takto získané peniaze sa znova vracajú k Vám.

Dovoľte nám preto veľmi pekne podakovať sa všetkým, ktorí nás v minulých rokoch podporili a aj vďaka ich podpore sme mohli v uplynulom roku pomôcť mnohým sociálne slabším rodinám v našej cirkvi. Ako každý rok aj minulý sme mohli podporiť tábor seniorov.

Účet o. z. Rodina zatial slúži aj pre prípravu vízie a projektu Domova seniorov, ktorý veríme, že s pomocou Božou raz bude postavený na našom pozemku v Bernolákove.

Prosíme Vás, keby ste o tejto možnosti povedali aj svojim známym, kolegom a priateľom.

Môžete tak urobiť **do konca apríla 2019**. Do vyhlásenia o poukázaní 2 % zo zaplatenej dane z príjmov uvedte nasledovné údaje o prijímateľovi:

Obchodné meno, názov: **Diakonické združenie RODINA**

Sídlo: **Poštová 57, 90027 Bernolákovo**

Právna forma: **občianske združenie**

IČO: **30842956**

Všetky potrebné tlačívá, aj daňové priznania, si môžete stiahnuť z internetových stránok: www.rozhodni.sk, resp.: dvepercenta.sk. Tam nájdete aj všetky potrebné informácie.

Vyplnené tlačívá musíte odovzdať na Vašom príslušnom daňovom úrade.

Srdečne Vám ďakujeme za podporu, ale aj za modlitby, ktoré sú nepostrádatelné pre nás všetkých.

Za Výkonný výbor o. z. Rodina
Jana Makovíniová

Recenzia knihy

Stáva sa, že keď ľudia čelia strate milovanej osoby, nenachádzajú útechu v povzbudzových slovách od láskavých ľudí. Zdajú sa prázdne, nevystihujúce realitu ani citové rozpoloženie smútiaceho. Asi preto napísal C. S. Lewis knihu *O zármutku*. Nie je to kniha v pravom slova zmysle, je to knižné vydanie jeho denníkov, ktoré si viedol po smrti manželky Joy: „*Jack pochoval Joy, zavrel sa v pracovni oxfordského domu nedaleko jazierka, kde stojí povestná Narnijská lampa, a postupne zaplnil bolestnou spovedou stránky štyroch čiernych zápisníkov. Bez obalu do nich vylial všetok smútok, všetok hnev na Bohu, všetky mučivé pochybnosti.*“ Pri písaní denníka sa nemusí na nič hrať. Nemusí sa báť nepochopenia. Je to iba o a stránky v čiernom zošite. Lewis opisuje, aký vplyv má žiaľ na jeho telo, mysel, stav. Opisuje svoje úzkosti, strach, výčerpanie. Priznáva sa, že pláče ufrukaným placom. Sleduje, ako nemá na nič chuť, ako sa bežne povinnosti stali neprekonatelné náročné, na ktoré nemá silu. Opisuje fázy, ktorími prechádza, a keď sa zdá, že je z najhoršieho von, prepádá sa na začiatok a opäť ho stahuje vŕ bolesti: „*Dnes v noci sa otvorili všetky rany toho počiatočného pekelného žiaľu; všetky tie*

šialené volania, zatŕpknutá nenávist, chvenie v žalúdku, pocit zlého sna, utápanie sa v slzách. Lebo žiaľ nikdy neudržíte tam, kde je. Mám pocit, že som sa vyhral z jednej fázy, ale ona sa stále vracia. Stále dookola. Všetko sa opakuje.“ Človek nemusí okúsiť smrť, aby sa vedel s Lewisom stotožniť. Zármutkom môžeme prechádzať pri akejkoľvek strate, môžeme stratiť blízkych napriek tomu, že žijú ďalej. Je cenné môcť čítať text, ktorý smútiacemu naozaj rozumie a nemíňa sa ciela. Okrem procesu smútenia Lewis zaznamenáva svoj boj s Bohom. Piše, akoby mal pocit, že Boh sa stratil, pochybuje, či vôbec niekedy bol, a to, čomu tak silne veril, sa zrazu zdá slabé a neisté. Je mu, akoby prosil Boha o pomoc, ale namiesto toho nachádza zatvorené dvere: „*Dvere vám zatresnú pred nosom a zvnutra začujete, ako zamkajú – na dvakrát.*“ Spochybňuje Božiu dobrotu, nadáva Mu, vylievia si na ňom svoj hnev a neštíti sa Ho nazývať sadistom. V niektorých častiach máte pocit, akoby svoju vieru nadobro strácal. Poctivo priznáva, že nikdy nemôžeme vedieť, aké súlné je to, čomu veríme, až kým nejde o život. Priznáva, že jeho viera bola ako domček z karát, a nakoniec uznáva, že je dobre, že ho Boh zbúral. Nevysvetliteľne sa zatvorené dvere otvoria, nevysvetliteľne sa približuje k Bohu tam, kde Ho predtým ne-hľadal. Kniha nie je len pre tých, ktorí prechádzajú podobným zármutkom. Je aj pre tých, ktorí sú ešte od tohto bremena

oslobodení, ale chceli by porozumieť smútiacim. Aby mali pochopenie pre to, že smútiaci čeli životu a smrti a my vlastne netušime, ako ten boj prebieha. Nemáme predstavu, aké myšlienky môžu tripiaceho prenasledovať, aké desivé musí byť, keď celá istota v Boha sa pominie a ostane hluché prázdro. Pomôže nám to odolať pokušeniu moralizovať a obviňovať smútiaceho za zdanlivú stratu vieri. Pomôže nemyslieť si, že je neduchovný. Pomôže nám podržať ho, kym domček z karát nahradí zlatý palác.

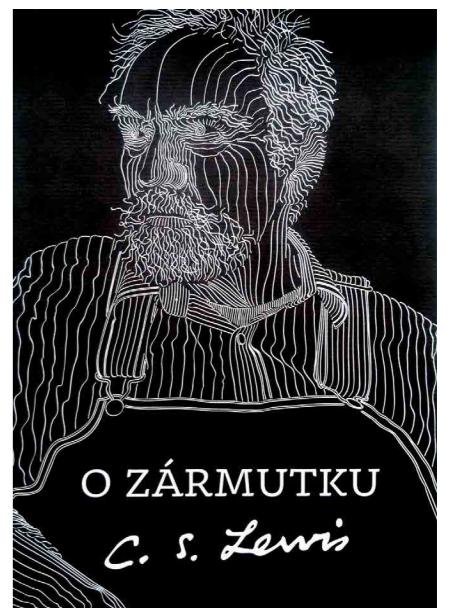
Autor: C. S. Lewis

Názov: O (mojom) zármutku

Rok vydania: 2018

Vydavateľstvo: Porta Libri

Rachel Orvošová

Venujte
z vašich danií
na rekonštrukciu
Chaty Komenského v Račkovej doline

Názov: IN Network Slovakia, n.o.

Sídlo: Sokolská 2729/12, 984 01 Lučenec

Právna forma: nezisková organizácia

IČO: 37954130

Kontakt: tel: 0907169875

č.účtu: 6014448030/5600 v.s. 777

IBAN: SK11 5600 0000 0060 1444 8030

www.innetwork.sk, inslovakia@stonline.sk

Chata Komenského v Račkovej doline

Sme vďační Pánu Bohu za to, že môžeme pokračovať v prevádzkovaní Chaty Komenského, kresťanského rekreačného a konferenčného centra v Račkovej doline.

Aj v roku 2018 sa tu konali každoročne sa opakujúce aktivity rôznych cirkví, kresťanských organizácií, stretnutia seniorov, pobyt škôl – štátnych, cirkevných a súkromných, rodinné pobety cirkevných zborov a individuálne pobety zamerané na oddych a turistiku, budovanie charakteru a duchovnú obnovu.

Naši hostia boli nielen zo Slovenska, ale aj z okolitých krajín. Ďakujeme vám, ktorí sa za nás modlite, ktorí ste nás podporili finančne či formou využitia našich služieb.

Ďakujeme aj vám, ktorí ste nám poslali 2 % z vašich odvedených danií. Celkovo sme v roku 2018 takto prijali 4 886 €.

Zároveň vás chceme poprosiť o poukázanie 2 % zo zaplatených danií aj tento rok. Príslušné tlačívá si môžete stiahnuť z našej webovej stránky www.innetwork.sk. Ďakujeme.

Pavel Šinko

Plánujete dovolenou u moře?

Pokud již nyní uvažujete o dovolené, možná by se vám líbila nabídka našich bratří a sester v Chorvatsku.

Zeptali jsme se sestry Kateřiny Dohnalové, která žije v Rovinji již 22 let a zabývá se zprostředkováním ubytování turistům, co by nám letos mohla nabídnout.

Kam byste nás v letošním roce pozvali? Chystá se u vás nějaký speciální místní program?

Na našem webu je pár skvělých novinek. Jednou z nich je nabídka ubytování v kempu Flores Homes na periferii

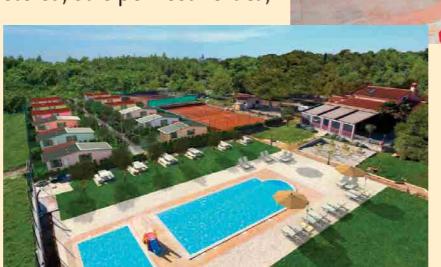
Rovinje. Je to rodinný kemp, který vede jeden bratr z našeho sboru. K dispozici je zde 16 mobilních domků, které jsou dobře vybavené a klimatizované. Součástí kempu je bazén pro dospělé i pro děti, hřiště pro děti a restaurace, kde si je možné objednat polopenzi, nebo plnou penzi. Moře je pouhých 450m. Kemp je ideální pro rodinnou dovolenou, i pro team building, či sborovou dovolenou. Tento typ ubytování v naší nabídce doposud chyběl.

Jakou atraktivní památku v okolí byste doporučovala navštítit rodinám s dětmi nebo mladému manželskému páru?

Záleží na destinaci. Pokud byste přijeli do některých z apartmánů na Istrii, pak bych vám doporučila koloseum v Pule, středověké mini dvojměsto Dvigrad, pak romantické městečko Bale, kde mimochodem nějakou dobu žil Giacomo Casanova, nebo Motovun, kde zase žil Mario Andretti. Pak určitě Hum, nejmenší město na světě, a taky Labin, rodné město Matija Vlačića Ilirika, otce hermeneutiky. Pokud byste jeli do některých z apartmánů

na ostrově Pag, pak bych doporučila navštívit město Pag a pak město Zadar.

Pokud byste jeli do Marušići, určitě bych doporučila navštívit Makarskou, kde stojí za zhlédnutí barokní kostel sv. Marka, Františkánský klášter z 15. století, nebo Malakologické muzeum s největší sbírkou mušlí na světě. V Omiši je nádherná pirátská pevnost Mirabela z 13. století, dále pevnost Fortica,

kterou postavili Benátčané v 15. století a která se tyčila až do výšky 311m. Ve Splitu je spousta nádherných památek. Namátkou – Diokleciánův palác, zvonice a katedrály z 13. - 15. století, kaple sv. Lucie, klenotnice, knihovna, Římský peristyl, Jupiterův chrám a další spousta románských, gotických, renesančních a barokních paláců. Pokud se vypravíte do Marušići, určitě navštívte národní park Krka, známý svými četnými vodopády. Rozloha parku je 109 km², takže je na co koukat i kde se kupat.

V jaké ceně jsou apartmány? Je možné uplatnit slevu pro děti nebo seniory?

Ceny za apartmány se pohybují podle velikosti apartmánu a kvality vybavení.

Apartmán pro 10 lidí je dražší než třeba pro 4 lidí. Ale v poměru na osobu se ceny pohybují v květnu a říjnu mezi 5 €/os. /den, až

7,5 €/os. /den. V červnu a září mezi 6,3 €/os. /den, až 10 €/os. /den.

A v červenci a srpnu mezi 8,8 €/os. /den, až 15 €/os. /den. Slevy pro seniory byly

možné v květnu, říjnu a v první polovině června a druhé polovině září.

Kde bychom se mohli stravovat?

Ve všech apartmánech jsou vybavené kuchyně, takže si rekreanti můžou vařit sami a ve všech lokalitách mohou taky navštívit spoustu restaurací v blízkosti apartmánů.

Měli bychom zájem navštívit vaše shromáždění. Mohla byste nám říci bližší informace o shromáždění?

Pokud byste jeli k nám na Istrii a chtěli byste navštívit naše shromáždění, budete vítáni. Náš sbor se jmenuje Evandeoska Pentekosta na Crkva a najdete ho na adresě: ulica Duga 48, v centru města Rovinj. Bohoslužby začínají v neděli v 10:00 a kázání je překládáno do češtiny. Když si zadáte do Google EPC Rovinj, tak vám to najde podrobnosti včetně mapky.

Nebo se můžete ozvat na můj mobil: +420607675724 a já vás do sboru dovedu.

Podrobnější informace:

Kateřina Dohnalová <http://www.mesites.cz>

katka.mesites@gmail.com

Skype: KataDohnal GSM: +385911235424
GSM: +420607675724

tabáze. Součástí přihlašování je účastnický poplatek na částečnou úhradu nákladů na zajištění rozlučkového setkání:

účastníci nad 10 let: do 30. 3. 250 Kč,

od 1. 4. do 30. 4. 300 Kč, po 1. 5. 350 Kč

děti od 3 do 10 let: do 30. 3. 125 Kč,

od 1. 4. do 30. 4. 150 Kč, po 1. 5. 175 Kč

děti do 3 let: zdarma

Účastnický poplatek uhradte na účet školy:

153151547/0300.

Poplatek je možno uhradit za více účastníků dohromady. Z důvodu rozložení plateb uvedte jako variabilní symbol číslo telefonu, které jste uvedli v přihlašovacím formuláři.

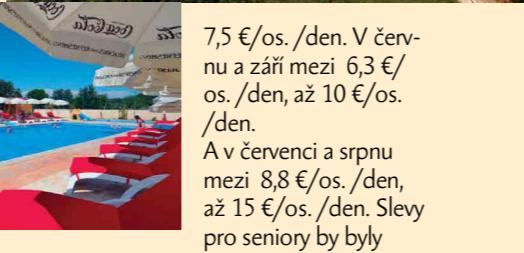
Kontaktní e-mail pro komunikaci ohledně rozlučkového setkání:

rozlucka.dorkas@seznam.cz.

Předběžný program:

9:00 - 10:00 registrace

10:00 - 11:30 oficiální program (proslov, přísně, video)

možné v květnu, říjnu a v první polovině června a druhé polovině září.

Kde bychom se mohli stravovat?

Ve všech apartmánech jsou vybavené kuchyně, takže si rekreanti můžou vařit sami a ve všech lokalitách mohou taky navštívit spoustu restaurací v blízkosti apartmánů.

Měli bychom zájem navštívit vaše shromáždění. Mohla byste nám říci bližší informace o shromáždění?

Pokud byste jeli k nám na Istrii a chtěli byste navštívit naše shromáždění, budete vítáni. Náš sbor se jmenuje Evandeoska Pentekosta na Crkva a najdete ho na adresě: ulica Duga 48, v centru města Rovinj. Bohoslužby začínají v neděli v 10:00 a kázání je překládáno do češtiny. Když si zadáte do Google EPC Rovinj, tak vám to najde podrobnosti včetně mapky.

Nebo se můžete ozvat na můj mobil: +420607675724 a já vás do sboru dovedu.

Podrobnější informace:

Kateřina Dohnalová <http://www.mesites.cz>

katka.mesites@gmail.com

Skype: KataDohnal GSM: +385911235424
GSM: +420607675724

tabáze. Součástí přihlašování je účastnický poplatek na částečnou úhradu nákladů na zajištění rozlučkového setkání:

účastníci nad 10 let: do 30. 3. 250 Kč,

od 1. 4. do 30. 4. 300 Kč, po 1. 5. 350 Kč

děti od 3 do 10 let: do 30. 3. 125 Kč,

od 1. 4. do 30. 4. 150 Kč, po 1. 5. 175 Kč

děti do 3 let: zdarma

Účastnický poplatek uhradte na účet školy:

153151547/0300.

Poplatek je možno uhradit za více účastníků dohromady. Z důvodu rozložení plateb uvedte jako variabilní symbol číslo telefonu, které jste uvedli v přihlašovacím formuláři.

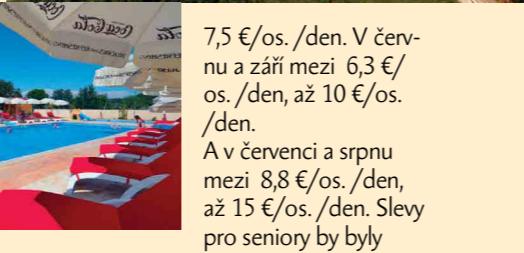
Kontaktní e-mail pro komunikaci ohledně rozlučkového setkání:

rozlucka.dorkas@seznam.cz.

Předběžný program:

9:00 - 10:00 registrace

10:00 - 11:30 oficiální program (proslov, přísně, video)

možné v květnu, říjnu a v první polovině června a druhé polovině září.

Kde bychom se mohli stravovat?

Ve všech apartmánech jsou vybavené kuchyně, takže si rekreanti můžou vařit sami a ve všech lokalitách mohou taky navštívit spoustu restaurací v blízkosti apartmánů.

Měli bychom zájem navštívit vaše shromáždění. Mohla byste nám říci bližší informace o shromáždění?

Pokud byste jeli k nám na Istrii a chtěli byste navštívit naše shromáždění, budete vítáni. Náš sbor se jmenuje Evandeoska Pentekosta na Crkva a najdete ho na adresě: ulica Duga 48, v centru města Rovinj. Bohoslužby začínají v neděli v 10:00 a kázání je překládáno do češtiny. Když si zadáte do Google EPC Rovinj, tak vám to najde podrobnosti včetně mapky.

Nebo se můžete ozvat na můj mobil: +420607675724 a já vás do sboru dovedu.

Podrobnější informace:

Kateřina Dohnalová <http://www.mesites.cz>

katka.mesites@gmail.com

Skype: KataDohnal GSM: +385911235424
GSM: +420607675724

tabáze. Součástí přihlašování je účastnický poplatek na částečnou úhradu nákladů na zajištění rozlučkového setkání:

účastníci nad 10 let: do 30. 3. 250 Kč,

od 1. 4. do 30. 4. 300 Kč, po 1. 5. 350 Kč

děti od 3 do 10 let: do 30. 3. 125 Kč,

od 1. 4. do 30. 4. 150 Kč, po 1. 5. 175 Kč

děti do 3 let: zdarma

Účastnický poplatek uhradte na účet školy:

153151547/0300.

Poplatek je možno uhradit za více účastníků dohromady. Z důvodu rozložení plateb uvedte jako variabilní symbol číslo telefonu, které jste uvedli v přihlašovacím formuláři.

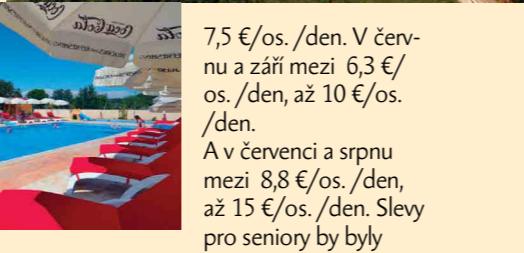
Kontaktní e-mail pro komunikaci ohledně rozlučkového setkání:

rozlucka.dorkas@seznam.cz.

Předběžný program:

9:00 - 10:00 registrace

10:00 - 11:30 oficiální program (proslov, přísně, video)

možné v květnu, říjnu a v první polovině června a druhé polovině září.

Kde bychom se mohli stravovat?

Ve všech apartmánech jsou vybavené kuchyně, takže si rekreanti můžou vařit sami a ve všech lokalitách mohou taky navštívit spoustu restaurací v blízkosti apartmánů.

Měli bychom zájem navštívit vaše shromáždění. Mohla byste nám říci bližší informace o shromáždění?

Pokud byste jeli k nám na Istrii a chtěli byste navštívit naše shromáždění, budete vítáni. Náš sbor se jmenuje Evandeoska Pentekosta na Crkva a najdete ho na adresě: ulica Duga 48, v centru města Rovinj. Bohoslužby začínají v neděli v 10:00 a kázání je překládáno do češtiny. Když si zadáte do Google EPC Rovinj, tak vám to najde podrobnosti včetně mapky.

JEDNOHO DNE BUDU DOMA

Teresa Smith

*Jako by moje kůže nepasovala na těle,
ale já si právě uvědomil, že se cítím jako cizinec
na místě, kterému jsem vždy říkal domov.*

*Pak jsem ale uslyšel Tuůj hlas,
jakoby se najednou rozžehlo světlo
a já prostě věděl, že*

*to je to místo, na které patřím.
Jako bych se s někým právě setkal,
ale znal ho již po dlouhé věky.*

*Každou čárku, každý rys,
každou zvláštnost.*

*Všechny rozpaky jakoby se
najednou rozpustily někam pryč.*

*Každá bolest, každé ponížení,
každý pocit nenaplnění.*

*Bylo to, jako kdyby se někdo
dostal do mého nejzazšího místa vém srdci
a našel tam to, po čem jsem tak toužil.*

Můj domov!

*Bylo to, jakoby každý dětský sen,
každý pocit ryzosti,
každá dobrá vzpomínka, každá naděje
byla slyšena ve Tvých slovech.*

Bylo to, jako bych Tě již znal.

*Ty jsi popisoval můj domov,
ty jsi znal můj domov.*

Jednoho dne budu doma.